

ЕВРОПЕЙСКИ ПАРЛАМЕНТ

2009 - 2014

Документ за разглеждане в заседание

A7-0267/2010

5.10.2010

ДОКЛАД

относно финансовата, икономическа и социална криза: препоръки за мерките и инициативите, които трябва да се предприемат (междинен доклад)
(2009/2182(INI))

Специална комисия по финансовата, икономическа и социална криза

Докладчик: Pervenche Berès

СЪДЪРЖАНИЕ

	Страница
ПРЕДЛОЖЕНИЕ ЗА РЕЗОЛЮЦИЯ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ.....	3
ИЗЛОЖЕНИЕ НА МОТИВИТЕ.....	38
ОБОБЩЕНИЕ	49
РЕЗУЛТАТ ОТ ОКОНЧАТЕЛНОТО ГЛАСУВАНЕ В КОМИСИЯ	53

ПРЕДЛОЖЕНИЕ ЗА РЕЗОЛЮЦИЯ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ

**относно финансовата, икономическа и социална криза: препоръки за мерките и инициативите, които трябва да се предприемат (междинен доклад)
(2009/2182(INI))**

Европейският парламент,

- като взе предвид своето решение от 7 октомври 2009 г. относно създаването, правомощията, числения състав и срока на действие на специалната комисия по финансовата, икономическа и социална криза, прието в съответствие с член 184 от своя правилник,
- като взе предвид член 48 от своя правилник,
- като взе предвид доклада на специалната комисия по финансовата, икономическа и социална криза (A7-0267/2010),

Причини

1. отбелязва, че причините за настоящата криза са многостранни и последиците от нея са както непосредствени, така и дългосрочни, че няколко предупредителни сигнала бяха пренебрегнати и че мащабът на кризата, както и нейното въздействие и вторични последици бяха подценени;
2. отбелязва, че причините за кризата, която се появи в САЩ с балона с високорискови ипотечни кредити, се коренят в миналото;
3. отбелязва, че глобалните дисбаланси, регулаторният контрол (регулиране и надзор) и паричната политика, заедно със специфични фактори, присъщи на финансовата система, като сложността и непрозрачността на финансовите продукти, системите за краткосрочни възнаграждения и неадекватните бизнес модели, са трите основни фактора, допринесли за настоящата финансова криза;
4. счита, че разпространението на конфликтите на интереси, личните интереси и случаите на участници, които са „твърде близки, за да се говори с тях” (too close to talk), във финансовия сектор в някои случаи допринесе за влошаването на кризата;
5. отбелязва, че експанзионистичната парична политика на САЩ насърчи прекомерната ликвидност в търсене на висока възвръщаемост и развитието на търсене на вътрешния пазар, основаващо се на потребителски кредити и следователно на задлъжняването на домакинствата, както и на високи правителствени разходи, финансирани чрез евтин достъп до капитал;
6. отбелязва, че в рамките на финансовите пазари съществуваше спекулативно поведение, като някои инвеститори поемаха много големи рискове, което беше влошено от олигопола на агенциите за кредитен рейтинг; отбелязва, че пазарната икономика функционира най-добре, когато се съпътства с прието по демократичен начин, прозрачно, многостепенно регулиране, придружено от високи етични и морални норми, които насърчават стабилните финансови и икономически системи и не накърняват реалната икономика;
7. отбелязва, че умножаването на комплексните задбалансови продукти (SPV (дружества със специална инвестиционна цел), CDO (ценни книжа, обезпечени с дългови задължения), CDS (суапове за кредитно неизпълнение) и др.) и механизми на секюритизация вследствие на нерегулирана паралелна банкова система увеличи системните рискове, вместо да ги намали; отбелязва, че учрежденията, насочени към вложителите и финансирането на МСП, са доказали своята стойност;
8. счита, че съществуващите в началото на кризата структури за икономическо и финансово управление, независимо дали става дума за структури на световно равнище, в САЩ или в рамките на Европейския съюз, проявиха липса на последователност и съгласуваност при отделянето на пруденциалния надзор на макроравнище от този на микроравнище, съсредоточиха се прекомерно върху

пруденциалния надзор на финансовите институции на микроравнище на принципа „анализ на отделните институции” (bottom up) и наблюдение на национално равнище на макроикономическите индикатори, като пренебрегнаха погледа върху финансовото и макроикономическото развитие на цялата система, което би наложило мониторинг на взаимнообвързаността между финансовите институции и между държавите;

9. счита, че липсата на по-устойчив модел на производство, разпределение и потребление с оглед на изменението на климата, загубата на биологично разнообразие и изчерпването на природните ресурси допринася за основните причини за кризата;
10. отбелязва, че глобализацията се разви без появата или паралелното развитие на структури за глобално управление, които да съпътстват интеграцията на пазарите, особено по отношение на глобалните баланси или дисбаланси и финансовите пазари, и разглежда процеса Г-20 като стъпка в правилната посока, но изтъква, че е необходимо позицията на ЕС да бъде представявана ефективно в Г-20;
11. отбелязва, че Европейският съюз призна свободното движение на капитали, както е предвидено в Договорите за ЕС, през юли 1990 г., което допринесе за икономическото развитие; отбелязва обаче, че свободното движение на капитали не беше съпроводено с хармонизиране на данъчното облагане на спестяванията, подходящо трансгранично регулиране или надзор на европейско равнище;
12. осъжда факта, че принципите на ПСР не винаги се спазваха в миналото, и отбелязва, че се проявиха значителни дисбаланси между икономиките от еврозоната;
13. отбелязва, че липсата на правилно регулиране и строг надзор и пълната липса на инструменти за управление при извънредни ситуации в случай на банкова криза показва колко дълъг път трябва да извърви Европейският съюз, за да има действащи механизми за управление на предизвикателствата пред политиките, свързани със съществуването на вътрешен пазар и интегрирана финансова система; отбелязва в частност липсата на трансграничен механизъм при несъстоятелност;

Последици

14. отбелязва, че според Евростат държавният дефицит в Европейския съюз е нараснал от 2,3% от БВП през 2008 г. до 7,5% през 2010 г. и от 2% до 6,3% в еврозоната, като делът на държавния дълг БВП се е увеличил от 61,6% от БВП през 2008 г. до 79,6% през 2010 г. в Европейския съюз и от 69,4% до 84,7% в еврозоната, помитайки за две години полаганите в продължение на почти две десетилетия от някои държави-членки усилия за консолидиране на бюджета; изразява съжаление за тази стъпка назад, тъй като тя още повече ще затрудни справянето с безработицата и демографските предизвикателства;
15. счита, че състоянието на публичните финанси на Европа беше лошо и преди кризата; от 70-те години насам равнището на държавния дълг на държавите-

членки се увеличаваше малко по малко под въздействието на различните периоди на спад на икономиката, през които премина ЕС; отбелязва, че стойността на плановете за възстановяване, намаляването на данъчните приходи и високите социални разходи доведоха до нарастване както на държавния дълг, така и на неговия дял от БВП във всички държави-членки, макар и до различна степен в рамките на ЕС;

16. счита, че кризата все още не е проявила пълните си последици и не може да се изключи възможността за повторен крах, като например вторична рецесия, особено с оглед на равнището на безработицата;
17. отбелязва, че кризата имаше последици за заетостта в целия Европейски съюз, въпреки че процентът на безработните нарасна средно със само 1,9% в ЕС-27, и че, отрицателните въздействия върху заетостта ще продължат поради естественото забавяне на отраженията на икономическата конюнктура върху пазара на труда; подчертава, че според прогнозите на Комисията процентът на безработицата в ЕС ще доближи 11% през 2010 г., което ще има тежки последици за човешкия капитал на ЕС;
18. отбелязва, че социалните последици от кризата са много различни в различните държави-членки: въпреки средната стойност в размер на 10 %, в някои страни равнището на безработицата достига 20 % и над 40 % от младите хора, което подчертава обхвата на структурните подобрения, необходими в някои страни;
19. счита, че, макар политиката за намаляване на дълга да е важна, бързото консолидиране на публичните финанси не следва да накърнява системите за социална закрила и обществени услуги, тъй като тяхната роля като автоматични стабилизатори и буфери на кризата беше приветствана с основание; отбелязва, че насърчаването на ефикасността на социалната закрила и обществените услуги може да подобри едновременно икономическата ефективност и качеството на услугите; признава, че ако правилният баланс не бъде постигнат, това би могло да доведе до слаб растеж в продължение на дълъг период, придружен от постоянна безработица, и вследствие на това, до необратимо подкопаване на конкурентоспособността на Европа в световен мащаб;
20. отбелязва, че високите равнища на безработицата имат не само социална цена, но пораждат и високи икономически разходи, тъй като безработните нямат голям принос за търсенето на вътрешния пазар и плащат по-малко данъци и осигурителни вноски; отбелязва, че това увеличава тежестта върху работещите под формата на по-високи данъци, както и върху бъдещите поколения чрез по-голяма тежест на дълга;
21. отбелязва, въз основа на цифрите за 2007 г., които са последните налични данни и следователно датират от преди кризата, че в Европейския съюз има 30 милиона работещи бедни, а според последните данни 79 милиона души живеят под прага на бедността, като тази цифра вероятно се е увеличила междуременно;
22. отбелязва, че освен безработицата кризата породи социални последици с много аспекти, а именно подкопаване на условията на труд в известна степен,

увеличаването на трудностите за някои граждани по отношение на достъпа до основни потребности и услуги, увеличаването на бездомността, прекомерната задлъжнялост и финансовата изолация;

23. отбелязва, че както всяка криза и настоящата има отрицателни последици за растежа и заетостта, които засягат най-напред най-уязвимите, в това число младите хора, децата и жените, както и етническите малцинства и мигрантите;
24. споделя загрижеността във връзка с процикличните аспекти на регулаторните, пруденциалните и счетоводните правила и правилата в областта на данъчното облагане, които засилват колебанията, които са присъщи на функционирането на пазарната икономика;

Реакция

25. отбелязва, че спасяването на банковия сектор от правителствата представлява само част от разходите, наложени на обществото от финансовата криза, докато разходите от рецесията и повишаването на държавния дълг ще бъдат значителни, като в световен мащаб ще има загуби за 60 трилиона щатски долара;
26. отбелязва, че кризата доведе до рязко покачване на държавната помощ след приемането на временна рамка за държавна помощ, и изразява съжаление относно вредите, които това може да е нанесло върху поддържането на равни условия на конкуренция в Европа; призовава Комисията да поеме водеща роля в борбата с протекционизма и нарушаването на конкуренцията;
27. одобрява неконвенционалните мерки, приложени от ЕЦБ и националните централни банки, през последните две години за спасяване на банки в държавите-членки, които бяха изложени на опасност от несъстоятелност поради безпрецедентни равнища на лоши вземания; особено приветства факта, че на клиентите на тези банки бяха предоставени гаранции на депозитите, но подчертава необходимостта от поэтапното прекратяване на тези неконвенционални мерки, с цел да се предотврати нелоялна конкуренция в банковия сектор;
28. посочва, че през октомври 2008 г. Европейският съюз прие европейски план за икономическо възстановяване в размер на 1,6 % от своя БВП, спрямо 5 % в Китай и 6.55 % в САЩ;
29. приветства приемането от Съвета по икономически и финансови въпроси (ЕКОФИН) на 10 май 2010 г. на стабилизационния план на стойност 750 млрд. евро, който установи механизъм за финансова стабилност, който позволява преодоляването на рисковете от „фалит“ на дадена държава, като използва отчасти член 122 от ДФЕС като правно основание за този план; отбелязва присъщия демократичен дефицит и липсата на отчетност при решенията на Съвета относно пакета от спасителни мерки, които не включваха консултации с Европейския парламент; изисква Европейският парламент да участва като съзакондател при бъдещи предложения и решения за преодоляване на кризи;

Национални планове за възстановяване

30. изразява съжаление относно скромното равнище на координация между различните национални планове за възстановяване, тъй като мултипликационният ефект и потенциалът на ефекта на лоста при координация на равнище ЕС най-вероятно биха били по-големи от въздействието, което може да бъде постигнато чрез планиране, провеждано предимно на национално равнище, което носи риска от възникване на противоречия; призовава за засилване на европейското измерение в бъдещите планове за възстановяване и широкомащабни инвестиции;
31. призовава от Комисията да представи много точен доклад относно ефективността на националните пакети от мерки за спасяване на банките и националните и европейските планове за възстановяване, договорени през есента/зимата на 2008–2009 г., по отношение на краткосрочните и дългосрочните цели на Съюза, включително цялостен анализ на последиците от преразгледаните механизми за държавна помощ, приети в отговор на кризата, както и по отношение на конкуренцията и поддържането на еднакви условия в ЕС, финансовата реформа и създаването на работни места;
32. отбелязва, че някои държави-членки, особено тези, които получиха помощ от ЕК за платежния баланс, за момента нямат възможности за изработване на действителни национални планове за възстановяване, съдържащи елементи, които позволяват насърчаване на растежа и заетостта, тъй като всички възможности до 2012 г. се ограничават до съкращаване на публичните разходи, увеличаване на данъците и намаляване на brutния държавен дълг;

Бъдещето - Европа с добавена стойност

33. счита, че е неприемливо Съюзът да бъде единственото интегрирано пространство, в което въпросът за енергетиката, и по-специално енергийния микс, не се счита за стратегически въпрос както във вътрешен аспект, така и в контекста на отношенията със страните-партньори; счита, че действията в областта на енергетиката трябва да бъдат предприемани в ЕС въз основа на тясно сътрудничество между Комисията, държавите-членки и съответните промишлени сектори, за да се осигури снабдяването на държавите-членки с източници на енергия, като например петрол и природен газ, посредством диверсифицирана мрежа от енергопроводи, особено посредством сключване на договори за снабдяване и организиране на капацитета за съхранение, както и посредством финансиране и координиране на научни изследвания и разработване на нови енергийни източници като част от всички свързани програми, като например Седма рамкова програма 2007–2013 г. и нейните последващи актуализации;
34. предлага Комисията да поеме пълна отговорност за осигуряването на управлението и финансирането на проекти в следните области:
 - нови инвестиции в научните изследвания, разработването и внедряването на нови възобновяеми енергийни източници, в енергийна ефективност, и по-специално в европейския сграден фонд, както и като цяло в ефективността при оползотворяване на ресурсите,

- укрепване на европейската енергийна мрежа посредством свързване на националните мрежи и разпределение на енергията от големите центрове за производство на енергия от възобновяеми източници към потребителите, както и въвеждане на нови форми на съхранение на енергията и европейска „свърхмрежа“ за постоянен ток с високо напрежение (HVDC)
 - разработване на високоскоростни обществени железопътни услуги, свързващи Съюза от изток на запад и от север на юг, заедно с планове за улесняване на инвестициите в инфраструктурата и критичната инфраструктура, която е публична собственост;
 - предоставяне на достъп до високоскоростна връзка с интернет в целия Съюз, като се гарантира бързото изпълнение на програмата на ЕС за цифрови технологии и на всички граждани се предостави надежден и свободен достъп;
 - разгръщане на водещата роля на ЕС в областта на електронното здравеопазване,
 - завършване на разработването и създаване на общи стандарти за електрическа мобилност;
35. счита, че макар да е налице съгласие по въпросите във връзка с управлението и относно дейността на Съюза по отношение на споделената компетентност и допълнителните действия, Съюзът трябва да разполага със средства, особено финансови, за да следва една такава стратегия;

Финансово регулиране и надзор

36. припомня, че крайната цел на финансовата система е да предостави подходящите инструменти за спестяване и да използва спестяванията под формата на инвестиции, за да осигури подкрепа реалната икономика, както и да насърчава икономическата ефикасност, като поема част от риска за предприятията и частните домакинства, да оптимизира дългосрочното финансиране на пенсиите и да създава работни места, както се прави например от регионалните и местните банки за операции на дребно; отбелязва, че тази функция е особено важна в ситуация, в която са необходими нови средства за растеж, което изисква значителни инвестиции в чисти технологии; подчертава, че финансовото развитие трябва също да служи на справедливостта, като се разшири, в условия на достатъчна сигурност, достъпът до кредити и застраховки на тези слоеве от населението, които в момента нямат такъв; настоява на факта, че реформата на регулирането във финансовия сектор не трябва да се провежда с единствена цел да се осигури финансовата стабилност, а трябва да отчита също така целите за устойчиво развитие;
37. отбелязва, че настоящата криза маркира границите на една система на саморегулиране и прекомерно доверие в способността на пазарните участници във финансовия сектор и на агенциите за рейтинги винаги правилно да преценят рисковете и да ги управляват добре, както и да избягват моралния риск;

38. приветства настоящите предложения на Базелския комитет по банков надзор (БКБН) и ролята, която играе институцията като такава, но като има предвид, че универсалният подход от типа „one-size-fits-all” е вреден за финансовите институции в ЕС, счита, че подходящият момент за внасяне на предложения и за осъществяване на регулиране следва да бъде избран въз основа на подробни оценки на неговото въздействие върху степента, в която финансовите институции служат на реалната икономика и обществото; споделя опасенията, изразени относно подходящото равнище на капиталови изисквания и продължителността на преходните периоди;
39. отбелязва, че прозрачността както на корпоративните финансови отчети, така и на финансовите отчети на държавите-членки е необходима, за да се възстанови доверието; поради това призовава Комисията да разследва използването на задбалансови операции, нефинансирани задължения и разпространението на дружества със специална инвестиционна цел (SPV и SPE), както и да разгледа възможностите за ограничаване на тяхното използване или за налагане на изискване за задължителни декларации в публикуваните отчети;
40. отбелязва, че в резултат на кризата стана очевиден основен недостатък на системата за надзор; призовава възможностите за регулаторен арбитраж да бъдат сведени до минимум в световен мащаб чрез стабилно споразумение на равнище Г-20, както и в рамките на ЕС, и, където е възможно, да бъдат премахнати чрез прилагането на общ набор от правила за финансовите услуги;
41. счита, че трябва да бъдат премахнати пропуските в нормативната уредба, които позволяваха на дъщерните дружества на чуждестранни финансови структури да осъществяват значителна дейност в ЕС, без да подлежат на регулиране;
42. отбелязва, че понастоящем управлението на кризи във финансовия сектор е недостатъчно застъпено в международното право; призовава Комисията да представи конкретни предложения за рамка на ЕС за трансгранично управление на кризи във финансовия сектор, като вземе предвид инициативи на международни организации като Г-20 и МВФ, за да бъдат гарантирани равни условия на конкуренция в световен мащаб;
43. отбелязва, че стандартите, особено когато се използва стандартът на справедливата стойност, са проциклични по отношение на въздействието си върху вземането на решения, особено от финансови институции, които са разчитали прекалено много на тези стандарти; отбелязва, че този дефект може да се наблюдава в някои регулаторни, пруденциални и данъчни правила;
44. съзнава специфичните проблеми, свързани с тази важна част от банковия и застрахователния сектор, която е собственост на чуждестранни институции в много от новите държави-членки;
45. отбелязва, че е необходимо установяването на баланс между необходимостта от предприемане на мерки, които способстват за запазване на финансовата стабилност, и необходимостта от поддържане на способността на банките да предоставят кредити на икономиката; важно е банковата система да бъде в

състояние да изпълнява основните си задачи както при нормални условия, така и по време на криза;

46. отбелязва, че големината на финансовите институции и съответните им счетоводни баланси са причина за въвеждането на тезата „прекалено големи, за да фалират“; следователно призовава Комисията да изиска от банките да представят индивидуални планове за действие при извънредни ситуации и за тяхното преодоляване („living will“), в които подробно се урежда тяхната ликвидация по надлежен ред в случай на криза;
47. приветства силната роля на Европейската централна банка (ЕЦБ) в рамката на Европейския комитет за системен риск (ЕКСР), която и дава възможност да допринесе в значителна степен за финансовата стабилност в Европейския съюз;
48. подчертава необходимостта от въвеждане на нови стандарти за статистически данни относно финансовия сектор, засилване на способностите за мониторинг и наблюдение на риска на Европейската комисия;
49. желае да се насърчават финансовите иновации, при условие че те водят до разработването на прозрачни инструменти за финансиране на полезните технологични иновации, дългосрочните инвестиции, пенсионните фондове, заетостта и „зелената“ икономика; очаква по-нататъшни действия на ЕС в областта на новаторското финансиране с цел мобилизиране на дългосрочните спестявания в полза на устойчиви, стратегически дългосрочни инвестиции и разширяване на достъпа до финансови услуги;
50. отново потвърждава първостепенното значение на система за надзор и регулиране, която не пропуска да регистрира нито една финансова операция и нито един финансов инструмент; настоява, че хедж фондовете трябва да се подчиняват на същите правила като всички други инвестиционни фондове; подчертава, че надзорът и регулирането трябва да са насочени срещу спекулативни действия на финансовите пазари, за да възпират и контролират спекулациите срещу държави, валути и икономики;
51. счита, че слабото корпоративно управление на финансовите институции допринесе за кризата и трябва да му бъде обърнато внимание, за да се гарантира, че комитетите по риска функционират и са ефективни, членовете на съветите са достатъчно добре започнати с продуктите на институцията, а ръководството и изпълнителните директори поемат отговорност за наличието на съответствие между интересите на инвеститорите и тези на работниците по отношение на политиките в областта на обезщетенията;
52. отбелязва липса на ценности и етика в поведението на някои участници на финансовите пазари и институции; подчертава, че финансовите пазари и институции трябва да отчитат, като част от тяхната корпоративна социална отговорност, интересите на всички заинтересовани страни, като например техните клиенти, акционери и служители;

53. счита, че трябва да бъде използван достатъчно голям набор от критерии за системен риск като основа за категоризирането на финансовите институции, особено в рамките на ЕС; счита, че използването на тези критерии води до това, че се разглежда въпросът в колко държави-членки извършват дейност институциите и какъв е техният размер, и най-важното, че се проверява какъв е капацитетът на конкретната институция да наруши функционирането на вътрешния пазар, още повече, че настоящата криза показва, че големият размер е само един от факторите, пораждащи системен риск;
54. счита, че е абсолютно необходимо при определянето на новите правила Европейският съюз да вземе предвид необходимостта от запазване и разширяване на структурното многообразие на неговия финансов сектор и че европейската икономика се нуждае от солидна мрежа от регионални и местни банки, като спестовни банки и кооперативни банки, като в същото време признава, че различните банки имат експертен опит и основни компетенции в различни области; отбелязва, че плурализмът се е доказал като ценност във финансовата криза и е увеличил стабилността, както и че еднообразието може да доведе до уязвимост на системата;
55. призовава за връщане на ролята на традиционния управител на банка, който познава характера, историята и бизнес плана на кандидатстващите за заеми и е в позиция да поеме премерен риск, основан на лично познаване на ситуацията в съответствие със законодателството на ЕС, като например Директивата относно пазарите на финансови инструменти (MiFID) и директивите за потребителските кредити, които осигуряват на потребителите информация и защита;
56. подчертава, че за да се съживи и освободи потокът от кредити към дружествата и физическите лица, от основно значение е да се намерят дългосрочни решения за трудностите във връзка с огромното количество на частния дълг както на домакинствата, така и на предприятията;
57. призовава за по-голяма прозрачност в отношенията между държавите-членки и отношенията им с водещите финансови институции;
58. приветства предложението на Комисията от 2 юни 2010 г. и счита, че бизнес моделът на агенциите за кредитен рейтинг може да доведе до конфликт на интереси, като се има предвид, че тези агенции се използват, за да се измери финансовата мощ на дружествата, които им плащат, и че техният модел не им позволява да оценяват макроикономическите елементи на вземаните решения; осъзнава, че агенциите за кредитен рейтинг допринесоха за кризата, защото техните стимули бяха създадени по вредящ начин, което до голяма степен беше резултат от липсата на конкуренция; предлага да се проведат научни изследвания относно надеждността на система, при която инвеститорите и вложителите плащат за достъп до информацията, от която се нуждаят;
59. изисква от Комисията да започне проучване на възможностите за реализация и въздействието от създаване на публична и независима европейска агенция за кредитен рейтинг и счита, че сметните палати, в ролята си на независими органи, следва да дадат активен принос за оценката на държавните дългове; счита, че едно

такова развитие би довело до желан плурализъм на стандартите; счита, че повишената конкуренция на пазара на рейтинги би могла да подобри качеството на рейтингите;

60. призовава Комисията да проучи предложенията във връзка с правото на глас на акционерите по отношение на осигуряването на повече прозрачност спрямо идентичността и стратегиите на акционерите и като насърчава дългосрочните инвестиции;

Управление на ЕС

61. счита, че в момент на икономическа и социална криза европейците очакват отчетността, отговорността и солидарността да бъдат водещите принципи, на които се основава вземането на решения в ЕС;
62. отбелязва, че в продължение на десетилетия преди кризата много европейски държави отчитаха слаб икономически растеж и висока безработица поради липсата на капацитет в някои държави-членки за реформиране на техните икономики в посока основана на знанията икономика и за възстановяване на тяхната конкурентоспособност на международните пазари, както и поради слабото търсене на вътрешния пазар; отбелязва, че Европа се нуждае от по-прозрачни и по-ефективни финансови пазари и по-силен икономически растеж, който е проводник на висококачествена заетост и социална интеграция;
63. подкрепя въвеждането на данък върху финансовите операции, приходите от който биха подобрили функционирането на пазара, като намалят спекулациите и помогнат за финансирането на глобалните обществени блага и за намаляването на публичните дефицити; счита, че подобен данък следва да разполага с възможно най-широка основа или, ако това е невъзможно, данъкът върху финансовите операции следва да бъде въведен като начало на равнище ЕС; призовава Комисията бързо да изработи проучване относно осъществимостта, като отчете равните условия в световен мащаб, и да представи конкретни законодателни предложения;
64. отбелязва, че Европейският съюз среща повече трудности при преодоляването на кризата в сравнение с други части на света, главно поради неподходящите, недостатъчни и закъснели политически отговори по отношение на кризата, и структурната слабост на неговия капацитет за управление, както и че кризата ще отслаби значително и трайно неговото икономическо, а оттук и политическо, положение в световен мащаб, което може би ще се възстанови само в дългосрочен план и ако ЕС успее да преразгледа устойчивостта на концепцията за „европейския начин на живот”, без да подкопава основните и ценности;
65. счита, че Съюзът ще трябва да постигне по-голяма съгласуваност при определянето на политиките, за да отговори на предизвикателството, пред което е изправен; поради тази причина счита съгласуваността на прилаганите политики за особено важна; счита, че действията на институциите на ЕС ще бъдат от решаващо значение в това отношение;

66. отбелязва също така недостатъчните структури за икономическо управление в Европейския съюз, като това фрагментиране накърнява способността на Съюза да налага мнението си в дебата за големите макроикономически дисбаланси, особено спрямо САЩ и Китай;
67. счита, че кризата разкри тенденция в икономическите политики през последните години, в резултат на които в много държави във и извън еврозоната се наблюдава обезпокоително равнище на държавния дълг;
68. посочва, че дългосрочната устойчивост на публичните финанси е от съществено значение за стабилността и растежа; приветства предложенията на Комисията за укрепване на управлението на еврозоната в средносрочен и дългосрочен план, чиято цел е да се избегне повторение на сегашната валутна криза, и споделя нейното становище, че Пактът за стабилност и растеж изисква по-ефективни механизми за стимулиране и санкция;
69. подчертава, че за да се възстанови добрият темп на растеж и да бъде постигната целта за устойчиво икономическо развитие и социално сближаване, следва да се даде приоритет на решаването на проблемите, свързани с устойчиви и значителни макроикономически дисбаланси и различия в конкурентоспособността; приветства факта, че Комисията признава тази необходимост в своето съобщение относно координирането на икономическата политика;
70. отбелязва, че това доведе до стратегии за финансово консолидиране, които до голяма степен ще ограничат способността на правителствата за действие; същевременно предупреждава, че тези пакети от мерки за строги икономии не следва да водят до мерки, които биха могли да забавят икономическото възстановяване, създаването на заетост и социалното сближаване;
71. отбелязва, че кризата подчерта структурните слабости в някои държави-членки, и отбелязва, че проблемите на някои държави-членки при обслужването на техния дълг на пазара може да бъдат обяснени с неправилно управление и, както беше съобщено от МВФ, с издаване на фалшиви предупреждения от страна на международните финансови пазари;
72. счита, че финансовата криза в Гърция и в други държави от еврозоната е сериозен въпрос, който касае еврозоната като цяло и отразява нейните слабости при справянето с вторичните последици от глобалната криза във финансовия сектор,
73. счита, че всеки модел на развитие на базата на повсеместно подкрепения отказ от връщане на статуквото трябва да установи връзка между устойчивостта и солидарността; предлага бъдещата стратегия на ЕС да бъде устойчива по отношение на финансовите пазари, икономиката, публичните разходи, икономическата и социална динамика, климата и околната среда;
74. счита, че за да се избегне рискът от структурни последващи шокове, насочването на стратегията за изход към дългосрочен устойчив растеж следва да бъде водещият критерий за избор на политики; от тази гледна точка съдържанието на пакетите от фискални мерки е от голямо значение; изборът на политики следва да

става в съответствие със средносрочните и дългосрочните цели, а публичните инвестиции трябва да са добре насочени и съсредоточени върху новаторството, научните изследвания, образованието и енергийната ефективност, а новите технологии следва да бъдат считани за приоритет;

75. посочва, че най-големите успехи на Съюза се дължат на изпълнението на конкретни проекти и прилагането на политики със съдържание, като например вътрешния пазар, общата търговска политика, еврото, започването на структурни реформи и програмата „Еразъм“, по отношение на които Комисията играе ролята на движеща сила
76. счита, че солидарността между поколенията означава, че и младите, и по-възрастните граждани не трябва да бъдат претоварени с дългове, натрупани в миналото;
77. отбелязва, че финансовият крах хвърли нова светлина върху демографското предизвикателство и предизвикателството с финансирането на пенсиите; счита, че финансирането на пенсиите не може да бъде изцяло оставено на публичния сектор, а трябва да се разчита на тристранни системи, включващи публични, професионални и частни пенсионни схеми, надлежно гарантирани от специфично регулиране и надзор с цел да се защитят инвеститорите; счита освен това, че ще бъде необходимо пенсиите да бъдат реформирани в цяла Европа с цел да се допринесе за финансирането на солидарността между поколенията; счита, че удължаването на продължителността на живота поражда въпроси, засягащи едновременно различни области, по отношение на организацията на обществото, които не бяха очаквани;
78. счита, че това, от което се нуждае Европа, е по-единен и ефикасен и по-малко бюрократичен Съюз, а не само повече съгласуване; счита, че Комисията, която отговаря за определянето и защитата на общия европейски интерес, трябва, като приоритет и в рамките на своето право на инициатива, да се ангажира с действия от името на Съюза в областите, в които разполага със споделена компетентност или компетентност за координиране на действията на държавите-членки, като същевременно прилага и изпълнява общи политики и определя границите за действие на участниците на пазара и държавите, което би затруднило вътрешния пазар; счита, че е изключително важно като правна основа Комисията да използва регламенти вместо директиви с цел улесняване на единното приемане в целия ЕС и предотвратяване на нарушения;
79. приканва Комисията да организира, при необходимост, кръгли маси по сектори, така че различните участници на даден пазар да могат да работят заедно, за да се насърчи възраждането на една истинска европейска индустриална политика, както и иновациите и създаването на работни места; припомня, че за тази цел ние трябва да имаме предвид нашите ангажименти по отношение на изменението на климата и потенциала на някои екологични технологии; счита, че е необходимо бюджетът на ЕС да се използва по по-добър начин, така че да се превърне в истински катализатор на всички национални усилия в областта на научноизследователската и развойната дейност, иновациите и създаването на

нови предприятия и работни места; освен това призовава Комисията да представи конкретни предложения относно начините за засилване на сътрудничеството между бизнеса и научноизследователските институции, за насърчаване на клъстерите и за подпомагане на тази стратегия чрез подходящо финансиране; подчертава, че една от основните движещи сили за развитието на всеки пазар е свободната и лоялна конкуренция, при която новите участници могат лесно да навлязат на пазара и няма привилегии, които да нарушават функционирането му;

80. счита, че ефективното икономическо управление предполага да се даде на Комисията същинска и по-голяма отговорност за управление, като по този начин ѝ се предостави възможност да използва съществуващите инструменти, както и новите инструменти, предоставени от Договора от Лисабон, като например членове 121, 122, 136, 172, 173 и 194, които възлагат на Комисията задачата да координира плановете и мерките за реформа, както и да установява обща стратегия;
81. счита, че укрепването на икономическото управление трябва да върви ръка за ръка с укрепването на демократичната легитимност на европейското управление, което трябва да бъде постигнато чрез по-активно и по-навременно включване на Европейския парламент и на националните парламенти по време на целия процес;
82. предлага отговорността за икономическите и паричните въпроси в рамките на Европейската комисия да бъде възложена на един от нейните заместник-председатели; предлага на това лице да бъде възложено да следи за последователността на икономическата дейност на ЕС, да контролира как Комисията упражнява своите отговорности в икономическата и паричната област и в областта на финансовите пазари и да координира другите аспекти на икономическата дейност на Съюза; също така предлага той или тя да участва в работата на Европейския съвет, да изпълнява функциите на председател на Съвета по икономически и финансови въпроси и на Еврогрупата и да представлява Съюза в съответните международни органи;
83. счита, че бюджетните затруднения, пред които понастоящем са изправени държавите-членки и Европейския съюз, и необходимостта от значителни инвестиции налагат, с цел да се постигнат стратегическите цели на Съюза до 2020 г., нови финансови модели, включващи както публични, така и частни средства;
84. приканва Комисията да използва пълноценно духа и буквата на Рамковото споразумение по отношение на специалното партньорство с Европейския парламент, с оглед определяне на приоритетите на европейския дневен ред в интерес на всички граждани; призовава за засилен диалог с националните парламенти, по-конкретно в бюджетната и финансовата област; предупреждава да не се правят опити за създаване на отделни институции на междуправителствена основа, което би изключило някои държави от процеса на вземане на решения и би попречило да се даде еднаква тежест на мнението на всяка от държавите-членки;
85. настоятелно призовава държавите-членки и Комисията да ускорят създаването на условия за тясно сътрудничество между публичния и частния сектор,

включително под формата на публично-частни партньорства, за да се посрещне предизвикателството на дългосрочните инвестиции на европейско и национално равнище, което ще доведе устойчив, приобщаващ и конкурентен растеж;

Политики в областта на икономическия и паричен съюз

86. потвърждава своя ангажимент към еврото; признава стратегическата функция и стойност на една обща валута; подчертава прозрачността и икономическите ползи от еврото за еврозоната; счита, че преди всичко еврото трябва да бъде бастион на стабилността за европейската икономика;
87. отбелязва, че основната цел на паричната политика на ЕЦБ и да запази ценовата стабилност; посочва, че целта за ценова стабилност може да бъде постигната ефективно само при адекватен подход към основните причини за инфлацията; припомня, че член 127 от ДФЕС също възлага на ЕЦБ задачата да подкрепя общата икономическа политика на Съюза; счита, че за държавите-членки в еврозоната и тези със специален статут е от най-съществено значение да изпълняват стриктно задълженията си и да не дават повод за съмнение в общите цели за ценова стабилност, независимост на ЕЦБ, бюджетна дисциплина и насърчаване на растежа, заетост и конкурентоспособност;
88. отбелязва, че един паричен съюз се нуждае от силна координация на икономическите политики, за да бъде устойчив на икономически спад; изразява съжаление, че в Икономическия и паричен съюз се наблюдава главно на паричния аспект;
89. изразява съгласие с МВФ, че управлението на кризата не е алтернатива на коригиращите политически действия и фундаменталните реформи, които са необходими за укрепване на основата на европейския паричен съюз;
90. поздравява ЕЦБ във връзка с нейните усилия да контролира инфлацията, призовава обаче ЕЦБ да играе по-съществена роля в контролирането на инфлацията на активите;
91. изтъква, че Пактът за стабилност и растеж е единственият наличен регулаторен инструмент, който може да осигури основната регулаторна рамка за макроикономическите политики и публичните финанси в ЕС;
92. подчертава необходимостта еврозоната да увеличи своята устойчивост чрез завършване на институционалната уредба, основана както на санкции, така и на стимули за необходимите действия;
93. отбелязва, че преминаването към еврото, както стана ясно от равнотетката за първите десет години на еврото, разкри и задълбочаване на различията по отношение на конкурентоспособността между икономиките в еврозоната, което изостри последиците за икономически слабите държави и доведе до значителни търговски дисбаланси в рамките на еврозоната; отбелязва обаче, че ползите от еврото за Съюза като цяло, напр. по отношение на относителна икономическа стабилност, ценова стабилност и нисък процент на инфлация, бяха значителни;

94. подчертава, че в много държави е необходимо държавата да въведе фискален ред и значително да намали равнищата си на дефицит и задлъжнялост; изразява съгласието си със Съвета за осигуряване на фискална устойчивост и засилен икономически растеж и заетост във всички държави-членки и поради това изразява съгласие, че плановете за фискална консолидация и структурни реформи трябва да бъдат формулирани и приложени по съответния начин;
95. счита, че Пактът за стабилност и растеж е важен инструмент за оказване на натиск върху устойчивостта на публичните финанси, което допринесе за икономическата отговорност в рамките на еврозоната; признава, че той беше възпрепятстван от лошото прилагане и не предостави достатъчно средства за оптимизирането на икономическата политика на всяка от държавите-членки и еврозоната като цяло; счита, че този инструмент на икономическата политика не е разработен с идеята да служи като устойчив корективен процес за компенсиране на настоящите дисбаланси и да се справя с периоди на криза или на много слаб растеж; счита, че освен спазването на съществуващите правила, държавите-членки следва да прилагат вътрешни политики за насърчаване на растежа, иновациите, конкурентоспособността и качествената цел публичният дефицит да не надхвърля съответните определени референтни стойности;
96. счита, че Пактът за стабилност и растеж не отчита други дисбаланси, като например тези в частния дълг и текущата сметка, които също влияят върху паричния съюз;
97. отбелязва, че дори след като стана ясно, че точността на статистическите данни, предоставени от някои държави-членки, подлежи на съмнение в някои случаи и че през предходния законодателен мандат по време на преразглеждането на директивата за Евростат, Съветът се противопостави на това Евростат да получи правомощия за извършване на проверки на място, както настояваше Европейският парламент;
98. счита, че авторите на Договора от Маастрихт са очаквали сближаване на конкурентоспособността между държавите-членки от еврозоната и не са очаквали високата степен на различия, която в крайна сметка доведе до увеличаване на спредовете, тъй като страховете, свързани с платежоспособността на някои държави-членки, повиши техните рискови премии;
99. отбелязва, че през последните няколко месеца бяха направени редица временни изключения при прилагането на европейските норми за държавната помощ, благодарение на които държавите-членки имаха възможност да ограничат въздействието на кризата; отбелязва, че фазата на растеж, към която вървим, изисква стабилна основа и в този контекст трябва постепенно да се върнем към нормалния режим за държавната помощ, като така осигурим равни условия на конкуренция в Европа;
100. настоятелно призовава за укрепване на разпоредбите на Пакта за стабилност и растеж, по-специално на съдържащите се в тях превантивни мерки, в случаите, когато средствата на партньорския натиск са най-силният наличен инструмент, с цел държавите-членки да бъдат принудени да спазват препоръките на Съвета;

настоятелно призовава икономическото наблюдение, извършвано от Комисията, да придобие по-остър характер; счита, че следва да бъде проучена възможността за създаване на стимули за фискална консолидация;

101. предлага създаването на ефективен механизъм на стимули и санкции, който да бъде прилаган към изпълнението на Пакта за стабилност и растеж, което би допринесло за предотвратяване на евентуално влошаване на настоящата криза и ще гарантира предотвратяването на нова криза в бъдеще;
102. счита, че многостранният надзор и исканията за корекция трябва да засягат както ситуацията на дефицит, така и ситуацията на излишък, като се има предвид специфичното положение на всяка държава, например по отношение на нейните демографски данни, и че те трябва да включват равнищата на частна задлъжнялост, тенденциите при възнагражденията в сравнение с производителността на труда, заетостта – по-специално заетостта при младите хора – и баланса по текущите сметки; счита, че ако тези фактори не могат да функционират по същия начин като критериите, приети понастоящем в Пакта за стабилност, те трябва да се използват като предупредителни сигнали; счита, че е необходима повече прозрачност по отношение на данните относно публичните финанси и приветства предложението на Комисията относно качеството на статистическите данни;
103. настоятелно призовава Комисията да въведе засилен европейски механизъм на санкции, който е в нейните безспорни компетентности в рамките на еврозоната, за да принуди държавите-членки да се придържат към правилата на Пакта за стабилност и растеж;
104. счита, че Пактът за стабилност и растеж се оказва не достатъчно ефикасен при координирането на фискалните политики, че неговото доверие в политиките на отделните страни предизвиква проблеми с изпълнението и искреността на информацията, че не успя да осъществи връзката с равнищата на заетост и създаването на работни места по такъв начин, че да създаде добре балансиран микс от икономически политики, и че също така не успя да обърне внимание на въпросите за действителното сближаване, конкурентоспособността и създаването на синергии в еврозоната; поради това счита, че съществува необходимост от допълнителна координация между държавите-членки и по-конкретно между икономиките в еврозоната, за да бъде укрепено икономическото равновесие в еврозоната;
105. счита, че общите насоки за икономическата политика както по отношение на стабилността, така и по отношение на растежа, приети съвместно с Парламента, следва да послужат като рамка за дебат и оценка на бюджетите на държавите-членки, преди представянето им пред съответните национални парламенти;
106. счита, че в допълнение към наличието на единна парична единица държавите от еврозоната следва да преминат на следващ етап, като постигнат договорености за съвместното емитиране и управление на част държавния дълг на държавите-членки, като се осигури основа за по-комплексен многостранен надзор, за да се

гарантира по-високата привлекателност на пазара на еврозоната като цяло, както и общото управление на дълга;

107. счита, че прилагането на структурните реформи, и по-специално адаптирането ни преструктурирането на системите за социално разпределение в новите държави-членки, се нуждае от силна подкрепа и солидарност от страна на Съюза; независимо от каквато и да било ситуация на глобална финансова, икономическа и социална криза еврозоната и МОК II трябва да продължат да се разширяват с нови държави-членки, които са изпълнили критериите от Маастрихт; подобни решения, наред с другото, биха доказали стабилността и устойчивостта на самата еврозона;
108. счита, че отстраняването на значителните различия по отношение на конкурентоспособността, които съществуват в рамките на еврозоната, чрез поддържане на повишаването на заплатите в съответствие с нарастването на производителността и очакванията за инфлация, е ключът към избягване на разрив в еврозоната;
109. призовава за значително подобрене на функционирането на социалния диалог по макроикономически въпроси, като той не трябва да се свежда само до информирание на социалните партньори относно предложените или приетите насоки;
110. призовава Комисията и Съвета да определят широкообхватни общи насоки, за да може ЕС да прилага устойчива пазарна икономика; счита, че подобни насоки следва да се определят ежегодно въз основа на оценка, включваща развитие на съотношението заплати/производителност на национално и европейско равнище чрез надлежен социален диалог;

Фискална политика

111. призовава за обща бюджетна стратегия, за да се възстанови и гарантира зона на икономически растеж в дългосрочен план;
112. счита, че публичните разходи, използвани ефикасно с оглед на бъдещето (за образование, обучение, инфраструктура, научни изследвания, околна среда и др.), могат да стабилизират икономиката, като поддържат силен и устойчив във времето растеж; счита, че качествените, отговорни публични разходи, съчетани със стимулиране на предприемаческия и иновационен потенциал на частния сектор, могат да бъдат движеща сила за икономически и социален напредък;
113. подчертава значението на укрепването на връзката между инструментите на Пакта за стабилност и растеж, макроикономическите инструменти и националните програми за реформа по „Европа 2020“ чрез представянето им по съгласуван начин, чрез което също така се допринася за по-голяма съпоставимост на националните бюджети по отношение на разходите в различните категории; счита, че държавите-членки следва да разглеждат съответните си икономически политики не само като въпрос от национален интерес, но и като въпрос от общ интерес, и да формулират политиките си по съответен начин; припомня на

държавите-членки за засилената роля на общите насоки на икономическата политика;

114. настоява, че за да бъде надеждна стратегията „Европа 2020“ са нужни повече съвместимост и допълване между националните бюджети на 27-те държави-членки на ЕС и бюджета на ЕС; подчертава по-важната роля, която бюджетът на ЕС следва да играе по отношение на обединяването на средства;
115. счита, че публичните инвестиции, насочени по разумен начин, могат да играят важна роля на лост по отношение на дългосрочните инвестиции; предлага разширяване на мандата на Европейската инвестиционна банка (ЕИБ), за да включва възможността да издава европейски облигации с цел да инвестира в основни структурни проекти в съответствие със стратегическите приоритети на ЕС;
116. посочва, че обща валута може да функционира само при условие че държавите-членки съгласуват бюджетната си политика и взаимно си предоставят достъп до данните за финансовото им състояние; признава, че този процес изисква тясно сътрудничество с националните парламенти;
117. призовава Комисията и Съвета, с подкрепата на Евростат, да увеличат възможността за сравняване на разходите по националните бюджети, с цел да се установи допълващият и конвергентен характер на прилаганите политики;
118. счита, че Съюзът и държавите-членки следва да работят за въвеждането на фискални принципи, които ще престанат да насърчават задлъжнялостта в публичния сектор и краткосрочните възнаграждения в частния сектор и които биха могли евентуално да включват механизми бонус-малус въз основа на критерии за достоен труд и опазване на околната среда;
119. отбелязва, че възстановяването от финансовата, икономическа и социална криза и изходът от кризата с държавните дългове ще изискват дълготраен процес, който трябва да бъде добре програмиран и да гарантира балансирано и устойчиво развитие; признава, че може да се наложат компромиси между растежа, справедливостта и финансовата стабилност и че те трябва да зависят от вземането на политически решения; приканва Европейската комисия да представи предложения за развитие на финансовия сектор, които вземат предвид тези цели, особено по отношение на стратегията „ЕС 2020“, и да разясни компромисите, които може да бъдат предмет на политически избор; надява се на тази основа Европейският съюз да може да улесни дебата и да даде възможност за сравнения между политиките след консултации с всички заинтересовани страни в реформата на финансовите пазари (банките, инвеститорите, вложителите и социалните партньори); призовава Комисията също така да включи по-непосредствено Парламента в този процес, по-специално когато разработва и след това прилага стратегията „ЕС 2020“;
120. настоятелно призовава Съюза да се подсигури по-добре с антициклични инструменти за управление на икономическите политики;

121. счита, че Договорът от Лисабон осигурява всички необходими на тази фаза инструменти за създаването на действително икономическо управление на Съюза и по-добро наблюдение на състоянието на публичните финанси на държавите-членки;

Вътрешен пазар

122. изтъква призивите в докладите на Mario Monti и Louis Grech, приети от Европейския парламент на 20 май 2010 г., за по-цялостен подход към единния пазар както по отношение на стратегията, така и на възприемането му, така че той да стане по-ефективен и да се възстанови доверието сред обществеността; подчертава значението на инициативата „Законодателен акт за единния пазар“ (“Single Market Act”), съдържаща законодателни и незаконодателни предложения за укрепване и модернизирание на единния пазар, за завършване на изграждането на цифровия вътрешен пазар и за преодоляване и премахване на оставащите пречки;

123. счита за изключително важно Законодателният акт за единния пазар да включва амбициозна програма за социална закрила и защита на потребителите под формата на включване на социална клауза във всеки законодателен акт, свързан с вътрешния пазар, законодателство относно услугите от общ икономически интерес, законодателна програма за укрепване на правата на работниците, амбициозен законодателен пакет от мерки за защита на потребителите, който има съществено значение за всекидневния живот на гражданите, и по-добро данъчно координиране посредством хармонизация на корпоративната данъчна основа и ставките на ДДС;

124. отбелязва, че вътрешният пазар като гръбнак на европейския проект и основа на създаването на устойчиво богатство в ЕС изисква подкрепата на всички;

125. посочва, че вътрешният пазар е един от основните двигатели на европейския растеж; подчертава, че стратегията „ЕС 2020“ следва да служи като конкретна програма за растеж и заетост с цел справяне с икономическата криза и укрепване на вътрешния пазар;

126. счита, че инициативи на отделните държави не могат да бъдат ефективни без координирани действия на равнище ЕС, което придава основно значение на това Европейският съюз да говори със силен единен глас и да прилага общи действия; солидарността, на която се основава европейският модел на социална икономика, и координацията на националните ответни реакции бяха от решаващо значение, за да се избегнат краткотрайните протекционистки мерки, предприемани от отделните държави-членки; изразява своята загриженост, че повторната поява на икономически протекционизъм на национално равнище най-вероятно би довела до фрагментиране на вътрешния пазар и намаляване на конкурентоспособността и следователно е необходимо да бъде избегната; изразява загриженост, че настоящата икономическа и финансова криза би могла да бъде използвана като претекст за съживяването на протекционистките мерки в различни държави-членки, докато вместо това икономическият спад налага общи защитни механизми;

127. счита, че напредъкът във вътрешния пазар не следва да се основава на най-малкия общ знаменател; насърчава поради тази причина Комисията да заеме ръководна позиция и да представи смели предложения; насърчава държавите-членки да използват метода на засиленото сътрудничество в области, където процесът на постигане на споразумение между 27-те не е постижим; други държави ще могат да се включат на по-късен етап в тези челни инициативи;
128. предупреждава относно идеята, че европейската икономика може по някакъв начин да се развива и разраства без свободна и справедлива търговия с възможно най-голям брой други държави по света, включително с нашия водещ търговски партньор понастоящем, САЩ, и с бързоразвиващи се икономики като Китай, Индия и Бразилия; счита, че Европейският съюз трябва да разчита и на своите собствени сили посредством по-доброто използване на неговия вътрешен пазар, особено след като по-голямата част от неговия растеж също така е свързан с търсенето на вътрешния пазар;
129. подчертава необходимостта от разгръщане на потенциала на вътрешния пазар за осъществяване на стопанска дейност в ерата на глобализацията, за да се насърчат създаването на работни места и иновациите в нови технологии в Европа;
130. счита, че за да може да бъде изграден ефективен вътрешен пазар, Комисията трябва да изготви ясен набор от политически приоритети посредством приемането на Законодателен акт за единния пазар, който следва да обхваща законодателни и незаконодателни инициативи, с цел създаването на висококонкурентна социална пазарна икономика;
131. признава, че в рамките на Европейския съюз изграждането на вътрешния пазар без хармонизиране до някаква степен на данъчното облагане, особено по отношение на корпоративните данъци и определянето на елементите на социалната защита, доведе в известна степен до прекомерна конкуренция между държавите-членки, които се стремят да привлекат данъкоплатци от други държави-членки; въпреки това отбелязва, че едно от големите преимущества на вътрешния пазар беше премахването на бариерите пред мобилността и хармонизирането на институционалното регулиране, като това насърчи разбирателството в културната област, интеграцията, икономическия растеж и европейската солидарност;
132. препоръчва на Комисията да проведе независимо проучване за идентифициране на 20-те основни източника на неудовлетворение, свързани с единния пазар, с които гражданите се сблъскват ежедневно, по-специално що се отнася до електронната търговия, трансграничните медицински грижи и взаимното признаване на професионалните квалификации;
133. призовава държавите-членки най-накрая да приемат „таблици на съответствията“ относно прилагането на законодателството, за да направят дефицитите в законодателството по-прозрачни;

134. подчертава, че добре функциониращият пазар за възлагане на обществени поръчки е от съществено значение за вътрешния пазар; въпреки това остава загрижен, че все още съществуват значителни проблеми за публичните органи при постигането на техните цели на политиките в рамките на сложен набор правила, както и при гарантиране на достъп за МСП до пазарите за обществени поръчки;
135. насърчава Комисията да представи предложение за въвеждането на „клауза за влизане в сила“, гарантираща, че законодателството на ЕС в областта на вътрешния пазар влиза в сила автоматично в даден момент, ако държавите-членки не го транспонират навременно;
136. счита, че предоставянето на икономическото пространство на стабилно и ефективно регулиране представлява, след криза с мащаба на тази, която преживяхме, важен аргумент в полза на конкурентоспособността; счита, че европейските органи носят особена отговорност за спазването на този дневен ред за реформи, наред с другото и от националните политически органи;
137. счита, че Европа следва отново да се превърне в благоприятно за инвестициите и производството място и да стане световен еталон за иновации и растеж; счита, че финансовите институции, независимо дали са публични или частни, трябва да правят всичко възможно, за да гарантират, че финансовите пазари работят в полза на реалната икономика и малките и средните предприятия;
138. изисква от Комисията всяка година да изготвя оценка относно потребностите от публични и частни инвестиции и начините, по които те се удовлетворяват или следва да се удовлетворят;

Данъчно облагане

139. признава, че с цел допълнително развитие на вътрешния пазар на Съюза е необходим координиран подход както на национално равнище, така и на равнище ЕС, за да се извлекат ползите от най-добрите практики в борбата срещу данъчните измами и избягването на данъчно облагане, като в същото време се определят подходящите стимули за данъкоплатците да плащат надлежно данъците си, а данъчните органи в държавите-членки да приемат ефективни мерки за предотвратяване на всякакъв вид порочни данъчни практики;
140. счита, че намаляването на равнището на данъчни измами ще помогне за намаляване на публичните дефицити без увеличаване на данъците, като в същото време се запази нивото на социални разходи; изразява загриженост относно изкривяването, създадено на вътрешния пазар в резултат от различните равнища на данъчни измами в държавите-членки; изисква от Комисията да изработи оценка на въздействието, за да анализира различните проблеми, предизвикани от избягването на данъци и „черната“ икономика във всички държави-членки;
141. подчертава факта, че постигането на устойчиви публични финанси не изисква само отговорно изразходване на средствата, но и адекватно и справедливо данъчно облагане, по-ефективно събиране на данъци от страна на националните

данъчни органи и по-интензивна борба срещу избягването на данъчно облагане; призовава Комисията да предложи набор от мерки за оказване на помощ на държавите-членки за възстановяване на равновесието на техните публични сметки и за финансиране на публични инвестиции чрез използване на новаторски финансови източници;

142. отбелязва, като отражение на работата, извършена от Mario Monti, че увеличението на публичните приходи, свързани с наличието на добра конюнктура, най-често водеха до намаления на данъците; отбелязва, че данъчното облагане на труда следва да бъде намалено, за да се увеличи европейската конкурентоспособност; подкрепя предложенията на Mario Monti за създаването на група за данъчна политика, която да обединява представители от държавите-членки като важно средство за насърчаване на диалога между европейските държави; приканва тази група за политика да обсъжда преди всичко рамката за данъчна система, която да се заеме с целите по отношение на околната среда и да подкрепя ефикасното използване на ресурсите; приветства предложението за директива за обща консолидирана корпоративна данъчна основа в работната програма на Комисията за 2011 г.;
143. признава, че една от основните движещи сили на институционалното подобрене и икономически растеж в държавите-членки е техният суверенитет да решат по какъв начин желаят да налагат данъци; счита, че намаляването на данъците върху трудовата заетост е от първостепенно значение, както в полза на най-бедните, така и за да се позволи на средната класа да води достоен живот с плодовете от своята работа;
144. застъпва се за структура на данъчното облагане, насочена към намаляване на данъчната тежест върху работниците и насърчаваща и създаваща стимули за трудова заетост, иновации и дългосрочни инвестиции;

Регионално, икономическо и социално сближаване

145. счита, че политиката на сближаване следва да бъде считана за един от стълбовете на икономическата политика на Съюза, допринасящ за дългосрочната инвестиционна стратегия на ЕС;
146. отбелязва, че политиката на сближаване се превърна в съществен елемент от европейския пакет за икономическо възстановяване като публична политика, която може да бъде използвана за реакция спрямо кризата и за стимулиране на търсенето в краткосрочен план, като същевременно се инвестира в дългосрочен растеж и конкурентоспособност;
147. счита, че силата на политиката на сближаване при свързването на възстановяването с дългосрочния растеж произтича от трите ѝ основни характеристики: тя определя стратегически насоки, които са условия за трансфер на ресурсите и са задължителни както за държавите-членки, така и за регионите; тя дава възможност на държавите-членки и на регионите да разработят намеси в съответствие с особеностите по места; и тя има капацитет за наблюдение и подпомагане при преследването на целите;

148. подчертава, че неравномерното въздействие на кризата върху различни части от територията на Европа отразява различните начални точки по отношение на конкуренцията и различната степен на прибягване до антикризисни мерки, както и че означава различни дългосрочни перспективи; посочва, че ефектът от кризата може да доведе до отслабване на териториалното сближаване, ако не му се противодейства с политики, насочени към конкретни проблеми по диференциран начин; отбелязва, че в някои от най-засегнатите от кризата държави политиката на сближаване допринесе за голяма част от всички публични инвестиции;
149. счита, че следкризисната стратегия ще бъде по-ефективна, ако регионите и градовете участват в нейното изпълнение; управлението на различни нива предлага повече възможности за политики, като позволява по-ефективно насърчаване на икономическото възстановяване в ЕС, тъй като европейското управление на регионално и местно равнище има капацитет да превъплъти общите европейски стратегически цели в своите собствени териториални характеристики, способно е да се възползва от инструментите на политиката, с които разполага, както и от ентузиазма на всички партньори: бизнеса, академичните среди и гражданското общество;
150. посочва, че понастоящем съществуват много инструменти на политиката на местно и регионално равнище на управление; новаторството, което може да донесе ползи за производителността, и екологизирането, което може да създаде ново търсене и пазари, изисква местен и регионален акцент и основан на местоположението, интегриран подход към политиките за инвестиции и растеж; даден регион, голям или малък град или селски район могат да бъдат мястото, където могат да се съберат всички партньори и да се открият елементите, необходими за намирането на решение;
151. поради изразява загриженост относно липсата на напредък при прехвърлянето на правомощия на общините, като се има предвид, че местните и селските общности осигуряват възможности по отношение на икономиката, заетостта и изграждането на общности, и че предоставянето на помощ на тези общности позволява изолацията да бъде намалена чрез укрепване на структурата на общността и по този начин увеличаване на капацитета ѝ за абсорбция;
152. посочва, че тъй като регионите ще имат все по-голямо значение за развитието на икономическата програма на ЕС, местното кредитиране трябва да се засили, и че то може да се стимулира чрез стабилни регионални банки; отбелязва, че регулирането на сектора на финансовите услуги следва да отчита необходимостта от стимулиране на предприемачеството и финансирането на МСП, и че финансовата помощ за МСП в политиката на сближаване следва да се прехвърли към финансиране на рисков капитал, което би позволило по-голямо участие на банковия сектор и по-ефективно използване на структурните фондове;
153. призовава за по-нататъшна реформа на настоящата структура на политиката на сближаване, което да позволи по-бързото и ефикасно предоставяне на средства на държавите-членки, регионите и градовете; посочва, че е необходима по-голяма гъвкавост и че Комисията трябва да отчете това при разработването на бъдещата

политика на сближаване;

154. счита, че е изключително важно всички дългосрочни инвестиционни стратегии на ЕС, подпомагани в рамките на политиката на сближаване, да са свързани с резултати по отношение на конкурентоспособността, иновациите, създаването на работни места, екологичния растеж и подобряването на икономическото, социалното и териториалното сближаване на европейско равнище, и по-специално между старите и новите държави-членки;

ЕС 2020

155. призовава целта на стратегията „ЕС 2020“ да следва широка политическа концепция за бъдещето на ЕС като конкурентоспособен, социален и устойчив Съюз, който поставя хората и опазването на околната среда в центъра на изграждането на политиките;
156. счита, че ако тези цели трябва да бъдат постигнати, е настъпил моментът за тясна координация на нашите макроикономически политики, като приоритетно се цели увеличаване на потенциала на Съюза за растеж и се съсредоточава върху модел на приобщаващ и устойчив растеж, без който нито един от проблемите ни не е решим; счита, че този аспект следва да бъде акцентът на новата стратегия „ЕС 2020“;
157. признава, че за да се предотврати възможността отговорите на кризата с еврото да причинят дълъг период на икономическа стагнация, Съюзът следва същевременно да прилага стратегия, ориентирана към ускоряване на устойчивия икономически растеж, съвместно с реформи, насочени към възстановяване и подобряване на конкурентоспособността;
158. отбелязва петте водещи цели, приети от Европейския съвет по отношение на равнището на трудова заетост, научноизследователската и развойна дейност, емисиите на парникови газове, равнището на образование и социалното приобщаване; подчертава, че посочените основни цели следва да бъдат формулирани в рамката на последователна и свързана стратегия за устойчиво развитие, която да съчетава програмите на икономическата и социалната политика и политиката за опазване на околната среда;
159. счита, че образованието следва да бъде поставено в самата основа на икономическата стратегия на Съюза, с цел да се повиши като цяло качеството на всички нива на образование и обучение в ЕС, като се съчетават върхови постижения и справедливост и се реформира образователният модел; счита, че образованието следва да представлява обществено благо за Съюза, като се инвестира във всички аспекти на образователната система, в качеството на образованието и в разширяване на достъпа до висше образование; предлага на европейско равнище да се въведе постоянна и приобщаваща система за обучение през целия живот, включваща по-широк достъп до програмите „Еразмус Мундус“ и „Леонардо да Винчи“ за мобилност в областта на професионалното обучение и образованието; посочва, че е необходимо спешно да се повиши равнището на инвестиции в областта на научноизследователската и развойната дейност, по-

специално с оглед на средносрочната оценка на Седма рамкова програма и следващата финансова перспектива на ЕС;

160. отбелязва, че справянето с безработицата сред младите хора и насърчаването на ефективно съответствие между умения и пазарни потребности следва да бъдат централни елементи; счита, че е необходимо разработването на публично-частните партньорства в сферата на образованието и че трансграничната мобилност на студенти и изследователи с цел обмен и стажове следва да се използва за повишаване на международната привлекателност на европейските институции за висше образование, като същевременно запазването на целта за изразходване на 3% от БВП за научноизследователска и развойна дейност ще благоприятства новаторството чрез научните изследвания и висшето образование;
161. счита, че предложената от Комисията стратегия „ЕС 2020“ следва да се съсредоточи върху намаляването на бюрокрацията на вътрешния пазар чрез намаляване на административната тежест върху предприятията с 25 % до 2012 г. и върху повишаване на неговата ефективност чрез използване на интернет като основа на електронния пазар в целия ЕС, което ще създаде нови услуги и работни места;
162. счита, че управленската структура на стратегията „Европа 2020“ следва да бъде засилена, за да се гарантира постигането на заложените пред нея цели; счита, че по-широкото използване на обвързващи мерки е необходимо за успеха на новата стратегия вместо непрекъснатото използване на отворения метод на координация в областта на икономическата политика; настоятелно призовава Съвета и Комисията да представят икономическа стратегия за икономическо възстановяване, базираща се основно на инструментите на ЕС, а не предимно на междуправителствени инициативи;
163. признава, че едно добро управление или едно икономическо управление няма да е достатъчно само по себе си, за да се предостави на Европейския съюз стратегията за растеж, от която той се нуждае, за да отговори на кризата и да посрещне световната конкуренция; въпреки това е убеден, че десетте години на ИПС показаха – в уникалния контекст на еврото – абсолютната необходимост от подобна стратегия;
164. настоява стратегията „Европа 2020“ да включва цел за намаляване на бедността в ЕС наполовина и посочва, че мнозинството от европейците, живеещи в бедност или изправени пред риск от бедност, са жени, по-специално възрастни жени, жени-мигранти, самотни майки и жени, които полагат грижи за други лица; освен това счита, че следва да се включи измерението на житейските фази в тяхната цялост, тъй като бедността на родителите има преки последствия върху живота, развитието и бъдещето на децата;
165. призовава за амбициозна дългосрочна стратегия срещу бедността, насочена към намаляване на неравенствата и социалната изолация, с всеобхватни цели за намаляване на бедността и бедността при работещите; предлага рамкова политика на равнище ЕС относно схемите за минимални доходи при отчитане на субсидиарността, различните практики, преговорите за колективни трудови

договори и националното законодателство в държавите-членки и въз основа на европейски критерии, които са разработени така, че да отчитат стандарта на живот във всяка от държавите-членки; призовава също така за детски надбавки с посочената по-горе цел за намаляване на бедността, неравенствата и социалната изолация;

166. счита, че държавите-членки следва да проведат разисквания в рамките на съответните си национални парламенти, преди да приемат своите програми за стабилност и растеж („ЕС 2020“);

Иновации

167. отбелязва, че изготвеният от Комисията сравнителен анализ на иновациите показва, че Европа все още изостава значително от Япония и САЩ по отношение на научните изследвания и иновациите;
168. счита, че в допълнение към финансирането за малките и средните предприятия Европейският съюз трябва да възприеме активен и координиран подход към финансирането на научните изследвания и иновациите и трябва да има водеща роля в новите сектори, осигуряващи заетост, и да привлича частни инвестиции;
169. отбелязва, че преходът към енергийно ефективна икономика като начин за повишаване на енергийната сигурност на ЕС следва да бъде един от приоритетите на Комисията и държавите-членки; счита, че ЕС следва да насърчава иновациите в добива на енергия от възобновяеми ресурси, като се набляга на нисковъглеродни местни източници;
170. счита, че взаимната свързаност на енергийните мрежи е от решаващо значение за функционирането на вътрешния пазар в енергийния сектор, както и за по-голям добив на енергия от възобновяеми ресурси; подчертава значението на развитието на интелигентните мрежи (smart grid);
171. изтъква, че малките и средните предприятия следва да бъдат опорния стълб в развитието на използващи възобновяеми източници и енергийно ефективни технологии; отбелязва, че създаването на финансови инструменти за насърчаване на енергийната ефективност и иновациите при използването на енергия от възобновяеми източници е от решаващо значение;
172. счита, че инвестициите в обновяването на сградния фонд и на обществения транспорт трябва да бъдат приоритетни, за да се намалят енергийните разходи и енергийната бедност и да се създаде положителен цикъл;
173. застъпва се за честен и справедлив постепенен преход към „зелена“ икономика; счита, че трябва да се предприемат предварително действия по отношение на безработицата в резултат на прехода, като се предприемат мерки за засилване на обучението и повишаване на уменията на работниците по отношение на новите технологии; отбелязва, че енергийната бедност представлява значителен проблем с все по-нарастващо значение;

174. призовава Комисията да разработи и предложи механизъм, чрез който да предлага на МСП и на други новатори финансиране за намаляване на риска в рамките на публично-частни партньорства с фондове за дялово участие и в който средства от Европейската инвестиционна банка и публични средства от държавите-членки, с подкрепата на гаранционни механизми срещу рисковете на Европейския инвестиционен фонд, разпределени чрез фонда за дялово участие, ще дадат възможност на проектите да мобилизират частни инвестиции в размер до 80 %;
175. подкрепя създаването на финансови институции за предоставяне на финансиране на иновационни проекти в целия Съюз, които са от съществено значение за бъдещия устойчив растеж;
176. настоятелно призовава Комисията да работи за премахване на административните пречки и да подобри условията за иновации, например чрез създаване на единен патент на ЕС; отбелязва, че добри като идея програми, насочени към засилване на конкурентоспособността и създаване на устойчива икономика, не функционират правилно, тъй като участието на МСП, университетите и многонационалните дружества в европейските програми не се насърчава;
177. отбелязва, че фискалната и паричната политика не са заместители на структурните реформи, които трябва да са насочени към основни слабости на европейската икономика – силно растящите дългове и дефицити, застаряващото население, силната вероятност от ново увеличаване на процента на инфлацията, заплахи за секторите на промишлеността, възникващи в резултат на политиките в областта на изменението на климата, особено поради несигурност по отношение на новите цели и стандарти, ниска производителност и липса на конкурентоспособност; призовава за по-висока ефективност при разходването на публичните средства, както на европейско, така и на национално равнище; счита, че разликите по отношение на времето и силата на кризата, както и различните предходни фискални и парични позиции на отделните държави-членки следва да се вземат под внимание при приемането на координирани политики и цели; счита, че тези усилия следва да водят до по-бързо действително сближаване на националните икономики;
178. счита, че печелившата европейска стратегия трябва да се основава на стабилни фискални политики, които насърчават иновациите, образованието и пригодността за заетост на работната сила – единственият начин за повишаване на производителността, заетостта и растежа по устойчив начин;
179. посочва, че справянето с изменението на климата и недостига на ресурси и преустановяването на загубата на биологично разнообразие са рамковите условия за бъдещ европейски икономически растеж; отбелязва, че следователно този растеж трябва да се основава на отделянето на икономическия растеж от използването на ресурсите, както и на зелените иновации и устойчивия от екологична гледна точка икономически напредък;
180. приветства стратегията, приета през 2007 г. от Европейския съвет, за увеличаване на енергийната независимост на Европейския съюз и за определяне на конкретни ангажменти по отношение на борбата с изменението на климата; счита, че

кризата допълнително подчерта състоятелността на тази стратегия; счита обаче, че, за да бъде успешна, тази стратегия трябва да включва по-амбициозни действия на Съюза, в допълнение към мерките за регулиране на вътрешния пазар;

Заетост

181. счита, че едно от големите предизвикателства пред Европейския съюз е поддържането на неговата конкурентоспособност, увеличаването на растежа и борбата с високата безработица;
182. отново заявява, че висококачествената заетост следва да бъде ключов приоритет в една стратегия за 2020 г. и че по-силното съсредоточаване върху правилното функциониране на пазарите на труда и върху социалните условия е изключително важно за подобряване на резултатите в областта на заетостта; затова призовава за нова програма за насърчаване на достоен труд, гарантиране на правата на работниците в цяла Европа и подобряване на условията на труд;
183. счита, че новата стратегия трябва да постави по-силен акцент върху достойния труд, включително борбата срещу недеклаираната заетост, както и върху това да се гарантира, че хората, които в момента са изключени от пазара на труда, могат отново да получат достъп до него;
184. счита, че новата стратегия следва да насърчава трудови пазари, които подобряват стимулите и условията на труд за хората и същевременно увеличават стимулите за работодателите да наемат и задържат персонала си;
185. посочва, че е важно да се обърне внимание на намаляващата конкурентоспособност на Европа в глобален мащаб; като има предвид прогнозирания в дългосрочен план недостиг на работна ръка, важно е да се погледне отвъд кризата и да се разработят европейски схеми, които да направят възможна миграцията на знанията и предотвратяването на „изтичането на мозъци“ от Европа;
186. счита, че категоричните и решителни действия в областта на заетостта са още по-необходими, предвид риска икономическото възстановяване в Съюза да не бъде съпроводено от създаване на устойчиви работни места;
187. настоятелно призовава Съюза да обвърже своите действия в полза на заетостта с мерки за борба с бедността и социалната изолация, в съчетание с ефективно функциониращ вътрешен пазар за работници в рамките на ЕС, така че кризата да не задълбочи неравенствата още повече;
188. призовава държавите-членки и Комисията да постигнат целта за 75 % заетост при мъжете и жените до 2020 г. посредством намаляване на сегментацията на пазара на труда и засилване на усилията за улесняване постигането на равновесие между работата, полагането на грижи и семейния живот;
189. счита, че усилията за подпомагане на създаването на работни места трябва да се съсредоточат върху наемането на работа на младите хора, което на свой ред

изисква разширяване на предлагането на програми, отчитащи различията между половете, които имат за цел младите хора да придобият уменията, необходими в реалната икономика;

190. подчертава необходимостта от създаване на приобщаващи и конкурентоспособни пазари на труда, предоставящи по-голяма гъвкавост за работодателите, като същевременно се гарантират обезщетения при безработица, комбинирани с активна подкрепа за повторно наемане на работа в случай на загуба на работното място;
191. счита, че въпреки че образованието следва да остане в сферата на отговорност на държавите-членки, съществува потребност от общоевропейско признаване на квалификациите и от инвестиции от страна на ЕС във всички аспекти на образователната система, в качеството на образованието и в разширяване на достъпа до висше образование; предлага на европейско равнище да се въведе постоянна и приобщаваща система от насоки за обучение през целия живот, включваща по-широкия достъп до програмите „Еразмус Мундус“ и „Леонардо да Винчи“ на Съюза за мобилност в областта на професионалното обучение и образованието;
192. припомня, че заетостта е ключов фактор за икономиката, тъй като допринася за популателната способност; счита, че Европейският съюз следва да преследва целта за пълна трудова заетост с високо качество и че устойчивото функциониране на вътрешния пазар зависи от един пазар на труда, който предлага достойни работни места и насърчава иновациите;
193. настоятелно призовава държавите-членки да предприемат мерки в областта на политиката на пазара на труда с цел преодоляване както на цикличните, така и на дългосрочните аспекти на безработицата;
194. счита, че Европа се нуждае от стабилен растеж, за да поддържа социалната си система, който допринася за конкурентоспособността на европейската социална пазарна икономика;
195. отбелязва, че е важно да бъде улеснена мобилността, което улеснява също така намирането от страна на дружествата на изискваните от тях умения, както и по-доброто функциониране на вътрешния пазар, включително по време на криза; отбелязва, че мобилността на работниците трябва да се придружава от подобряване на условията на труд;

Създаване на нови работни места чрез насърчаване на МСП

196. отбелязва, че МСП и предприемачите играят съществена роля във всички икономики, като те са основната причина за генериране на заетост и доходи и са двигател на иновации и растеж;
197. счита, че е настъпил моментът да се гледа към бъдещето и да се извлекат поуки от миналото, като по този начин с течение на времето се постигнат структурните промени, които ще направят нашите МСП по-конкурентоспособни и готови да

понесат допълнителния натиск, който ще произтече от глобализираната среда и от способността на нашите конкуренти да навлизат на все по-иновативни пазари и така потенциално ще гарантират работни места за много от по-уязвимите лица, принадлежащи към работната сила и за техните семейства;

198. счита, че МСП са изключително важни за бъдещото развитие, растеж и благоденствие в ЕС и че конкурентоспособността на ЕС спрямо света може да бъде засилена, като се даде приоритет на МСП;
199. призовава Европейския съюз да подпомага своята мрежа от МСП, които имат водеща роля за създаването на работни места, като улесни достъпа им до кредитиране, по-специално като подкрепи схемите за предоставяне на гаранции и създаването на нови стандартизирани продукти, които да позволят комбинирането на заеми и собствен капитал за по-малките дружества; призовава Съюза да създаде Гаранционен фонд на ЕС за МСП; призовава също така за оценка на съществуващите схеми за финансиране, особено Рамковата програма за конкурентоспособност и иновации, и за целенасочени усилия за осигуряване на достъп до гарантирани от ЕС заеми за предприятия във всички държави-членки, както и за развитие на услуги в полза на МСП и на структури за социален диалог;
200. признава, че настоящото определение за МСП в ЕС трябва да бъде преразгледано и да бъде занижен критерият по отношение на броя на служителите, за да се даде възможност за по-добре насочени политики спрямо МСП;
201. съзнава, че амбицията промишлеността и МСП да се насочват по пътя към новаторството няма да бъде постигната само чрез подобряване на достъпа до капитал като цяло, а че следва също така да се постави за цел и разнообразяването на източниците на финансиране;
202. счита, че широк набор от алтернативни участници на фондовите борси може да бъде от полза, особено по отношение на предоставянето на МСП на достъп до капитал;
203. отбелязва, че рисковият капитал на разположение на МСП и предприемачите намаля в резултат на финансовата криза, съчетана с последвалия икономически спад; затова призовава за по-голяма роля на иновативните финансови решения, за да се даде възможност на МСП и по-специално на младите, високо иновативни дружества, да изиграят своята роля – както пряко, така и непряко – за повишаване на общия икономически растеж;
204. счита, че в контекста на възстановяването следва да се обърне специално внимание на ролята на МСП по отношение на производителността и създаването на нови активи и че поради това следва да се приложат механизми за предотвратяване напускането на пазара от страна на МСП, което повишава безработицата и удължава икономическата неустойчивост; счита, че също така следва да се гарантира ефективно разпределение на средствата по Европейския социален фонд;
205. счита, че МСП следва да се разглеждат като мотор за развитието на научните

изследвания и иновациите, за насърчаването на заетостта и допринасянето за конкурентоспособността на ЕС и че поради това те следва да се считат за партньори при по-малките инвестиции, финансирани от кохезионните фондове; счита, че предоставянето на средства на университетите и насърчаването на партньорства с МСП са ключов фактор в това отношение;

206. осъзнава, че вътрешният пазар на ЕС способства за създаването на плодотворна среда за стопанска дейност в целия Съюз, като в същото време облагодетелства и потребителите; съзнава при все това, че МСП са изправени пред множество предизвикателства при своята дейност на вътрешния пазар и често дейността им не е толкова ефикасна, колкото би могла да бъде и че, по-специално на микроравнище, МСП трябва да бъдат подкрепяни, за да могат да развият дейност на целия вътрешен пазар, че техният достъп до информация, свързана с възможности, трябва да бъде изведен на равнището, на което може да бъдат създадени трансевропейски платформи, както и че само в такъв случай МСП могат да се възползват от възможностите за стопанска дейност, да намерят допълващи ги дейности и, на последно място, да намерят средствата, чрез които да получат достъп до пазарите в рамките на Съюза;
207. счита, че да бъдат поддържани активни и продуктивни гражданите след пенсиониране отговаря, наред с другото, на икономическите интереси на Европа и че загубата на техните експертни познания може да бъде смекчена като гражданите в напреднала възраст бъдат насърчавани да останат активни чрез по-свободни структури и мрежи въз основа на техния граждански ангажимент или като бъдат свързани със стопански субекти и представители на академичните среди; счита, че МСП биха могли да извлекат най-голяма полза от една мрежа от неформални структури подобна на тази, с която биха могли да се консултират, тъй като повечето МСП трудно могат да си позволят услугите на консултантите, които работят в икономиката; посочва, че знанията, натрупани от гражданите в напреднала възраст, трябва да бъдат разпространявани, така че да са от полза за всички, чрез създаването на мрежа на равнище ЕС;
208. насърчава създаването на специализирани фондови борси, които обслужват изключително само МСП и имат ниски бариери за навлизане, с оглед да се улесни процесът на създаване на капитал; счита, че МСП следва да се съсредоточат в по-голяма степен върху собствения капитал, и във връзка с това предлага премахването на отрицателни данъчни стимули и за двете страни – инвеститорите и пазара;
209. призовава държавите-членки на ЕС да разгледат възможността за полагане на усилия за съгласуване на данъчното облагане, свързано с МСП; счита, че завършването на вътрешния пазар с цел да се осигури трансгранично финансиране и възможности за стопанска дейност на МСП е от основно значение за подпомагане на възстановяването на ЕС;
210. подчертава, че органичната връзка между промишлеността и иновациите, и следователно с образованието, е желателна в много голяма степен; счита, че новаторите, включително МСП, трябва да заемат едно от челните места при

инвестициите на европейско и национално равнище; посочва, че новосъздадените иновативни МСП по дефиниция имат високорисков профил във връзка с несъстоятелността, така че е необходимо цялостно преосмисляне на тяхното финансиране и на последващите дейности; подчертава, че тъй като новосъздадените иновативни предприятия срещат най-големи затруднения при получаването на финансиране чрез банковата система, трябва да бъдат разработени схеми за гарантиране на кредитите специално за този сегмент;

211. призовава Съюза да се стреми към по-добре балансиран състав на финансирането на МСП; отбелязва, че дялът на финансиране на МСП чрез капиталовите пазари трябва да бъде увеличен;
212. предлага Комисията да разработи проект „Едно МСП – едно работно място“, като създаде нов финансов инструмент на равнище ЕС, за да насърчи дейностите на МСП в рамките на Съюза; счита, че следва да се постигне по-балансиран състав на финансирането на МСП; счита, че дялът на финансирането на МСП чрез капиталови пазари, рисков капитал, „инвеститори ангели“ („angel investors“) и публично-частни партньорства трябва да бъде увеличен и да бъде стимулиран; призовава Комисията и държавите-членки да намалят значително бюрокрацията при възлагането на обществени поръчки по отношение на МСП и да ограничат административните пречки – мярка, която е от съществено значение за благоденствието на МСП;
213. призовава за реформирането на документа „Small Business Act“, включително задължителни разпоредби, които да се прилагат от всички държави-членки, и за разработването на нов „Social Small Business Act“, което би представлявало едно необходимо укрепване на европейската социална пазарна икономика в периода след кризата;
214. препоръчва създаването на обслужване на едно гише; счита, че това „обслужване на едно гише“ е необходимо за всеки административен въпрос, свързан с МСП; счита, че намаляването на административната тежест за МСП е от голямо значение, както и въвеждането на социален компонент в свързаното с МСП европейско законодателство; счита, че Европа трябва да стане най-благоприятният за МСП регион на света;

Развитие

215. отбелязва, че въпреки че някои от бързоразвиващите се и развиващите се страни изглежда са пощадени от най-тежките последици от кризата, 40 % от развиващите се страни при все това са изложени във висока степен на последиците от финансовата криза, в резултат на която 90 милиона души, според оценките, ще изпаднат в бедност;
216. призовава за повторно потвърждаване на ангажимента от 0,7 % от БНД на държавите-членки за помощ за развитие, както и за проучване на допълнителни иновативни източници на финансиране с цел покриване на недостига на финансиране, породен от свиването на икономиките в развиващия се свят;

217. изисква от европейските дружества, по-специално от мултинационалните дружества, да гарантират социалната отговорност на дружествата, които са техни подизпълнители в производствената верига;

Глобално управление

218. признава слабостите и проблемите, причинени от липсата на правно обвързващи правомощия, и липсата на свързаност между световните финансови и икономически институции; следователно приветства инициативите чрез реформи да се повиши ефективността, глобалния обхват и отчетността на МВФ и на други институции на ООН, така че да им се даде мандат да служат като платформа за инициативи за общо за икономическия и финансовия сектор координиране и, по целесъобразност, правомощия за установяване на правно обвързващи правила под формата на международни конвенции;
219. счита, че глобалните предизвикателства пред ЕС включват привеждането на икономическата мощ на ЕС в съответствие с положението му на световната сцена чрез изразяване на единна позиция; счита, че един от ключовите проекти на външната политика на ЕС трябва да бъде стремежът към реформиране на ООН и на свързаните с ООН институции и превръщането им в глобални институции с истинска политическа тежест по въпроси от международно значение като например изменението на климата, финансовия надзор и регулиране, намаляване на бедността и Целите на хилядолетието за развитие;
220. призовава Европейския съвет да свика среща на високо равнище на Г-20, посвещена изключително на необходимата реформа на глобалното управление;
221. препоръчва едновременно с усъвършенстването на управлението и функционирането на Базелския комитет по банков надзор (БКБН) да бъдат положени усилия за укрепване на международните правила за управление по отношение на други пазарни сегменти; предлага правилата на БКБН да влязат в сила под формата на международни договори;
222. отбелязва напредъка, постигнат по отношение на фискалното управление от страна на ОИСР и на Г-20, но призовава за спешни и решителни действия за укрепване на правните и икономическите последици от черния списък на ОИСР с юрисдикции, които не оказват съдействие; изисква конкретни и бързи действия в полза на автоматичен и многостранен обмен на информация като норма в световен мащаб, с цел да се повиши фискалната прозрачност и да се води борба с измамите и избягването на данъчното облагане;
223. предлага ЕС, вследствие на влизането в сила на Договора от Лисабон, да стане директно страна по конвенциите на МОТ и да подпише всички конвенции, приети към днешна дата от МОТ;
224. заключава, че ни е необходима „повече Европа“; счита, че спешно са необходими политическо и интелектуално ръководство, за да бъде възобновен европейският проект; счита, че Комисията трябва да използва в пълна степен правото си на инициатива в областите на споделена компетентност, по-специално по отношение

на енергийните политики, за да се предостави възможност за действия от страна на ЕС във връзка с предстоящите предизвикателства; счита, че проектът за вътрешен пазар с екологична и социална насоченост, който укрепва Съюза, трябва да бъде довършен; настоятелно призовава механизмите за икономическо управление в рамките на Съюза да бъдат укрепени, по-специално от гледна точка на по-добра отчетност, управление при извънредни ситуации и координиране на икономическите политики и политиките на заетост; потвърждава, че програмата за реформи в областта на финансите и надзора трябва да отбележи бърз напредък, с цел не само отстраняване на проблемите, наблюдавани по време на кризата, но също така с оглед на необходимостта от създаване на финансова система, която подкрепя реалната икономика, допринася за финансовата стабилност и създава икономически растеж, дългосрочни инвестиции, нови работни места и социално сближаване, както и подкрепя борбата с бедността;

счита, че е необходимо да се усъвършенстват системите за данъчно облагане по справедлив начин, който да предотвратява натрупването на прекомерен дълг и да насърчава социалната справедливост, предприемаческия дух и новаторството;

призовава за съживяване на устойчивата социална пазарна икономика и ценностите, залегнали в нея;

225. е твърдо решен, в рамките на специалната комисия по финансовата, икономическа и социална криза, да постигне целите, заложи в мандата му в тясно сътрудничество с националните парламенти на ЕС, с оглед на приемане на съвместни препоръки;
226. възлага на своя председател да предаде настоящата резолюция на Съвета, на Комисията, на председателя на Европейския съвет, както и на председателя на Еврогрупата, на Европейската централна банка, на Европейския икономически и социален комитет, на Комитета на регионите, на правителствата и парламентите на държавите-членки и на социалните партньори.

ИЗЛОЖЕНИЕ НА МОТИВИТЕ

Мандат и цели

Със свое решение от 7 октомври 2009 г. Европейският парламент създаде специална комисия по финансовата, икономическа и социална криза, която:

- анализира и оценява обхвата на финансовата, икономическа и социална криза, последиците ѝ за Съюза и неговите държави-членки, както и състоянието на глобалното управление, и предлага подходящи мерки с цел възстановяване в дългосрочен план на здрави и стабилни финансови пазари, позволяващи да се подкрепи устойчивият растеж, социалното сближаване и заетостта на всички равнища, и изготвя оценка на въздействието на тези мерки и на разходите в резултат на бездействие;

- анализира и оценява прилагането до момента на законодателството на Общността във всички засегнати области, както и координацията на действията, предприети от държавите-членки, за да подкрепят устойчивия и качествен растеж и дългосрочните инвестиции с оглед на борбата срещу безработицата и справянето с демографските и климатичните предизвикателства при пълно зачитане на принципа на субсидиарност;

За тази цел комисията следва да установи необходимите контакти и да организира изслушвания с институциите на Европейския съюз и с националните, европейските и международните институции и форуми, националните парламенти и правителства на държавите-членки и на трети държави, както и с представители на научната общност, предприятията и гражданското общество, включително социалните партньори, в тясно сътрудничество с постоянните комисии.

Специалната комисия ще може представи препоръки за действията или инициативите, които да бъдат предприети, в тясно сътрудничество с постоянните комисии.

Метод и работна програма

Скоро след учредителното заседание на комисията CRIS (15 октомври 2009 г.), координаторите за комисията започнаха да изготвят работната програма, която ѝ е необходима, за да осъществи мандата си.

Работната програма трябваше да бъде структурирана въз основа на следните елементи, за да се даде възможност на комисията CRIS да постигне успешно възложените ѝ съгласно този мандат цели: установяване на факти, анализ и заключения.

Установяване на факти

Задълбоченото установяване на факти е от ключово значение за разбирането на

причините за кризата и взаимосвързаността между различните области на политиката и обществени слоеве.

Като има това предвид, работната програма на комисията CRIS разчита на следните основни методи за установяване на факти:

- *Публични изслушвания*

Публичните изслушвания дават възможност на членовете на комисията да се запознаят със становищата на признати експерти и да разменят мнения с тях. За тази цел комисията CRIS проведе 7 публични изслушвания по различни теми и в различни области на политиката, включени в мандата ѝ:

- Финансовата криза: причини, последици и предизвикателства
- Разпространението на кризата – в реалната икономика и в публичните финанси
- Социалното въздействие на кризата: безработицата и социалната държава и демографските предизвикателства и пенсионната система
- Финансово регулиране и надзор: основни недостатъци на настоящата система и възможни бъдещи модели
- Европейското икономическо управление и инструментите на ЕС за икономическо и социално възстановяване: Пакт за стабилност и растеж, реформа и устойчивост на публичните финанси и бюджетната политика
- Глобално управление: неравновесия в световен мащаб, предизвикателства, свързани с изменението на климата, въздействие на кризата върху развиващите се страни и търговията
- Икономически стратегии за изход: финансови и парични аспекти и създаване на работни места, вътрешен пазар, иновации и устойчив „зелен“ растеж.

Редица експерти предоставиха информация на комисията CRIS, включително представители на институциите на ЕС и на национални и международни институции, правителства на държави-членки, академичните среди, бизнес общността, социалните партньори и гражданското общество.

- *Проучвания и информационни материали*

Комисията CRIS възложи две важни проучвания: оценка на въздействието на разходите на бездействието и недостатъчната координация и на управлението на кризи. Освен това комисията поръча редица информационни материали на външни експерти, които предоставиха значима информация относно темите на отделните публични изслушвания, за да бъде подготвена в значителна степен размяната на мнения на всяко изслушване.

- *Семинари*

В сравнение с публичните изслушвания семинарите осигуряват външни експертни познания по по-конкретни теми и дават възможност за дискусия, при която се навлиза в повече подробности. За тази цел бяха организирани следните семинари:

- Финансовата криза в скандинавските страни – Поуки от скандинавските страни в началото на 90-те години за настоящата криза

- Влиянието на кризата върху малките и средните предприятия
- Влиянието на кризата върху новите държави-членки и ролята на инструментите за сближаване
- ЕС-Китай: партньорство, подложено на преразглеждане след глобалната финансова, икономическа и социална криза (ще бъде проведен в Шанхай на 29 май)
- Трансатлантически отношения (ще бъде проведен на 31 май).

- *Посещения на делегации*

Посещенията на делегации дават възможност за информационни мисии в страни, които са от особено значение или в които се намират седалищата на ключови институции. Те предоставят отлична възможност за срещи с партньори и ключови играчи, които в противен случай не биха били в състояние да предоставят информация на заседания на комисията. За тази цел комисията CRIS планира следните посещения на делегации:

- Базел и Женева, Швейцария: за срещи с ключови играчи в световната институционална рамка в Световната търговска организация (СТО), Банката за международни разплащания (БМР), Базелския комитет и Съвета за финансова стабилност
- Рига, Латвия: за размяна на мнения с основните институции в държава-членка, засегната в особено сериозна степен от кризата, която се възползва от финансовия механизъм за подкрепа на платежния баланс с намесата на МВФ
- Пекин и Шанхай, Китай: за проучване, по-специално, на въпроса за балансите в световен мащаб като един от въпросите, които са в основата на кризата, и за обсъждане на бъдещата световна рамка за управление
- Вашингтон и Ню Йорк, САЩ: за събиране на знания от източника на финансовата криза и за обсъждане на бъдещото развитие на техните реформи в областта на регулацията и надзора и глобалното управление на финансовата система

- *Експертна група*

Комисията CRIS създаде експертна група, която да служи като „резонатор“ за нейните анализи и препоръки. Тя се състои от известни експерти в различните области на политиката, които обхваща мандатът на комисията CRIS, и консултира докладчика и членовете на комисията по конкретни теми.

Анализ

Като използва информацията и знанията, събрани по време на мисиите за установяване на факти, комисията CRIS изготви и обсъди няколко тематични документа по различни теми, обхванати от мандата ѝ. На повечето политически групи беше възложено да разработят различни теми и да ги представят пред членовете на комисията. Следните тематични документи бяха изготвени и обсъдени от комисията:

- *Разпространението на кризата върху реалната икономика и публичните финанси в ЕС – Alain LAMASSOURE (PPE)*

Препоръки:

- ЕС следва да насочи политиките си към основна цел за удвояване на потенциала за растеж чрез по-добра координация и реструктуриране на бюджета.
 - Всяка държава-членка трябва да обмисли по какъв най-добър начин да адаптира модела си за икономическо развитие и следва да обмисли ролята си на промишлена сила.
 - ЕС следва да се заеме с предизвикателството, което представлява застаряващото население, по-специално чрез заетост и обучение на работещите.
 - Всяка държава-членка трябва да започне отново да контролира публичните си финанси; ще трябва да се пренасочат ресурсите, за да се повиши инвестирането в секторите с голям потенциал за растеж и да се намали дефицитът, породен от кризата.
 - Европейската солидарност трябва да има предимство пред международната солидарност; Съюзът трябва да си набави съответните механизми, инструменти и политически споразумения, като се спазва Договорът от Лисабон.
 - Въпросът за външната икономическа политика на ЕС в света след кризата следва да бъде поставен.
- *Социалните последици от кризата за заетостта, демографските предизвикателства и пенсионната система – Nikolaos CHOUNTIS (GUE)*

Препоръки:

- ЕС трябва да се съсредоточи върху солидарността, защитата на работните места и социалната справедливост.
- Трябва да се обезсърчава подобряването на конкурентоспособността за сметка на подкопаване на правата на работниците; вниманието следва да е насочено към подобряване на качеството на продуктите, към образованието, иновациите, новите енергийни източници, науката и технологиите.
- Бюджетът на ЕС трябва да бъде увеличен значително и приоритетите на Европейската инвестиционна банка трябва да бъдат пренасочени към укрепване на заетостта, на социалното сближаване, на развитието на образованието, на научноизследователската дейност и иновациите, на икономическото развитие, съчетано с опазване на околната среда, както и с цел усвояване на нови, чисти и възобновяеми енергийни източници.
- Социалноосигурителната схема на ЕС трябва да бъде реструктурирана основно с цел премахване на заетостта без осигуровки; интегриране на работниците мигранти; подкрепа на дългосрочно безработните и уязвимите спрямо социалното изключване групи; премахване на възможността за финансово спекулиране при управлението на активи в схемата чрез превръщането му в обект на строги правила за управление и контрол от страна на държавата и социалните партньори; и координация, на европейско равнище, на независим източник на финансови средства, набрани чрез

данъчното облагане на финансовите трансакции, в подкрепа на онези лица, които може да не успеят да достигнат до пълни пенсионни права поради загуба на работното си място.

- *Финансово регулиране и надзор – бъдещият модел – Anne E. JENSEN (ALDE)*

Препоръки:

- Съществува необходимост от цялостна промяна на регулацията и надзора над финансовия пазар в ЕС, за да се обърне нужното внимание на пропуските в регулацията, да се изгради защита срещу бъдещи кризи, да се възстанови доверието и да се създаде жизнеспособна и устойчива финансова система, която да закриля растежа и работните места.
 - Пруденциалната регулация следва да: съответства по мащаб на различните финансови институции; осигурява стимули за благоразумно поведение; налага ограничения с цел намаляване на прекомерното поемане на риск; и да насърчава „реално предприемачество“.
 - Изграждането на политиките следва да се съсредоточи върху цикъла „възход – срив“, тъй като по-добрата регулация по време на периодите на възход би могла да ограничи амплитудата на срива.
 - Регулацията трябва да поставя акцент върху гарантирането на това, че финансовите институции не поемат прекомерен риск и да улеснява тяхното разпускане в случай на срив.
 - Счетоводните стандарти следва да се преразгледат, за да могат да предоставят доказуема информация на участниците на пазара.
 - Моделът на Директивата относно пазарите на финансови инструменти трябва да бъде допълнен с регулиране на продуктите.
 - ЕС трябва да играе активна роля на световната сцена по отношение преследването на цялостна реформа на световната финансова система. На местата обаче, където напредъкът на международно равнище не е достатъчно значим, ЕС трябва да води, като дава пример.
- *Ролята на кохезионните инструменти и солидарността в процеса на възстановяване и реструктуриране на европейската икономика – Danuta HÜBNER (PPE)*

Препоръки:

- ЕС трябва да подобри координацията и използването на взаимодействието между различните равнища на публично управление и различните политики.
- Териториалните особености и неравномерното въздействие на кризата следва да се вземат предвид при съставянето на политиките за изход от кризата.
- Инвестиционните модели за излизане от кризата следва да се приведат в съответствие с дългосрочните приоритети за растеж.
- Местното кредитиране следва да се засили посредством силни регионални банки и подкрепа от ЕИФ.
- Политиката на сближаване следва да бъде основният механизъм за реализиране на стратегията „ЕС 2020“.

- *Европейското икономическо управление и инструментите на ЕС за икономическо и социално възстановяване – Magdalena ALVAREZ (S&D)*

Препоръки

- Необходимо е по-добро управление на европейската финансова система. На национално равнище трябва да се установят механизми, които да гарантират, че мерките за укрепване и рекапитализация на националните финансови системи отговарят на насоките на ЕС. На равнище ЕС следва да се ускорят и задълбочат започнатите реформи на европейската финансова система; да се създадат Фонд за стабилност, Фонд за гарантиране на европейските влогове, Европейска агенция за кредитен рейтинг, регистър на финансовите инструменти според свързания риск; да се създадат клирингови къщи на нерегулирани или неофициални пазари и антициклични показатели.
- Необходима е координирана, устойчива и антициклична европейска фискална политика. За тази цел:
 - Държавите-членки следва да поставят акцент върху борбата срещу данъчните измами; следователно трябва да се приемат директивите относно спестяванията и административното сътрудничество; ЕС трябва да въведе редица общоевропейски данъци като данък върху финансовите трансакции, данък върху бонусите и данък върху въглеродните емисии.
 - Държавите-членки трябва да направят промени в дълбочина на своите политики по отношение на разходите: да стимулират активни политики на заетост; да подпомогнат решително МСП; да допринесат за реструктурирането на промишления сектор; да поемат недвусмислен ангажимент за инвестиции в така наречения „триъгълник на знанието“ и да превърнат в приоритет „зелените“ технологии.
 - Националните политики трябва да се координират в рамките на Пакта за стабилност и растеж (ПСР), който представлява единственият инструмент за бюджетна хармонизация и основен инструмент на икономическото управление в ИПС. Трябва да се ускорят предвидените в Евростат реформи във връзка с контрола на публичните финанси.
 - На равнище ЕС би могла да се засили ролята на ЕИБ.
- ЕС се нуждае от нов модел на растеж: той следва да насочи вниманието към реструктурирането на финансовия сектор, така че той да стане по-стабилен и прозрачен и да служи на реалната икономика.

- *Европейската икономика и промишленост, изправени пред предизвикателството на изменението на климата – Bas EICKHOUT (Verts/ALE)*

Препоръки:

- Последниците за околната среда следва да се усвоят чрез: определяне на по-строга горна граница по СТЕ на ЕС, пълно прилагане на принципа на търговете, гранично изравняване и минимална тръжна цена; въвеждане на данък върху въглеродните емисии за секторите, които не са обхванати от СТЕ; въвеждане на данък върху финансовите трансакции; въвеждане на

инструмент за биологично разнообразие, основан на пазарен принцип; и постепенно спиране на субсидиите с отрицателно въздействие върху околната среда.

- Законодателство в областта на икономии на енергия, почвите, рециклирането и възобновяемите източници на енергия следва да се подобри; следва да се ускори приемането на директива за почвите; да се подобрят целите и формулировките в областта на рециклирането; да се въведе стандарт за отделянето на емисии за електроцентралите и да се разработи план за междусистемни връзки за европейска „интелигентна“ мрежа.
 - Тези действия могат да бъдат финансирани чрез: въвеждане на субсидии за разработването на новаторски и устойчиви технологии и предоставяне на фирми и отделни лица на достъп до финансиране за енергоспестяващи мерки; отдаване на приоритет на изменението на климата при предстоящата бюджетна реформа; обвързване на средствата от структурните фондове на ЕС с условия относно социалната сфера и околната среда; предлагане на преференциални лихвени проценти за финансови проекти с висока социална и екологична стойност чрез ЕИБ и издаване от страна на Комисията на „зелени“ облигации с гаранциите на държавите-членки, за да се финансират „зелени“ инвестиции.
 - Климатът също следва да бъде включен в други политики на ЕС.
- *Глобалното управление, международната парична политики и преодоляването на глобалните дисбаланси (в т.ч. въпросът относно данъчните убежища) – Кау SWINBURNE (ECR)*

Препоръки:

- Съображенията следва да включват: прилагане на проциклична парична политика по отношение на лихвените проценти; възможност за приемане в международен мащаб на по-високо определено равнище на инфлация; състоянието на пазара на петрола и дисбалансите в страните производителки на петрол и ОПЕК и по-тясно координиране на данъчните политики в световен мащаб, в рамките на G-20, с цел намаляване на възможностите за данъчен арбитраж;
 - Следва да се обърне внимание освен това на: ролята на субективната преценка на регулаторните органи и управителите в момент, когато пазарите са под натиск; по-слабо доверие в използването на математически модели; забрана за обратно изкупуване и анулиране на емитирани преди това акции, с цел ограничаване на органичния растеж на финансовите компании; „завещание“ с цел подробно уреждане на тяхната ликвидация по надлежен ред; и намаляване на данъчните стимули, които насърчават набирането на средства чрез дълг, а не чрез емитиране на акции;
 - задължение за държавите-членки да публикуват точни и прозрачни финансови отчети.
- *Икономически стратегии за изход: Икономически стратегии за изход: финансови и парични аспекти, МСП, иновации и нови възможности за устойчив растеж – Regina BASTOS (PPE)*

Препоръки:

- МСП като двигател за възстановяването на ЕС и за бъдещ растеж и благосъстояние:
 - укрепване на социалната пазарна икономика, като се избягва ограничаването на конкуренцията;
 - пълно използване на капацитета на вътрешния пазар и новите бизнес възможности за МСП в рамките на ЕС;
 - приемане на нов социален законодателен акт за малките предприятия;
 - създаване на „едно гише“ за всеки административен въпрос, пред който са изправени МСП;
 - създаване на европейска консултантска мрежа за възрастните хора;
 - координация на данъчната политика по отношение на МСП; предоставяне на данъчни стимули и субсидии за МСП;
 - осигуряване на външно измерение на политиката за МСП с цел гарантиране на тяхната конкурентоспособност на международно равнище.
- Иновации:
 - създаване на по-стабилна връзка между промишлеността и иновациите;
 - нови партньорства между бизнеса, науката и университетите, занимаващи се с научноизследователска дейност;
 - насърчаване на базираните на знанието иновации.
- Устойчив растеж:
 - подобряване на възможностите за заетост чрез проекта „Едно МСП – едно работно място“;
 - използване на МСП като инструмент за възстановяване на икономическата и социалната структура на обществото;
 - делегиране на правомощия на общностите: прилагане на местно равнище на глобални решения;
 - търсене на проактивен подход към социалната изолация, която често е свързана с бедността;
 - използване на пълния потенциал на възникващото информационно общество с цел насърчаване на местните хора за създаване на устойчиво общество.

Препоръки на докладчика

Във връзка с първия аспект от мандата на специалната комисия докладчикът счита, че финансовата криза, която се разгърна от лятото на 2007 г., беше, под една или друга форма, очаквана. Тя започна от американския пазар на високорискови ипотечни кредити, но можеше да започне и другаде. Това, което е впечатляващо, предвид факта, че през 2007 г. пазарът на високорискови ипотечни кредити представлява само 13% от непогасените жилищни кредити в Съединените щати, е обхватът на нейното разпространение, въздействието ѝ върху другите пазари, най-вече върху европейския пазар, нанесените социални вреди и несигурността по отношение на това, как ще свърши.

Като при всяка финансова криза са налице **многобройни причини**. Най-напред, тя отразява реалната икономическа ситуация, свързана с начина на растеж в Съединените щати в новата ера на капитализма в един глобализиран свят, с глобални дисбаланси и произтичащата от това огромна необходимост от приспособяване. Задълбочаването на социалните неравенства на световно равнище, както и в рамките на отделните държави, успоредно с намаляването на частта на заплатите в разпределението на добавената стойност от началото на 80-те години, намаляването на покупателната способност на домакинствата и развитието на потреблението на базата на прекомерната им задължнялост, изигра решаваща роля в развитието на тези дисбаланси и на някои „финансови иновации“.

Накрая, тази криза е резултат от отклонения, породени от прекомерното доверие в това, че поемането на рискове ще стимулира печалбите, в една недостатъчно регулирана или контролирана глобализирана финансова система. Тя разкрива една икономическа система и система на управление, които са стигнали до някои граници.

Във връзка с втория аспект докладчикът счита, че **първият извод, който може да се извлече, касае неправилното функциониране на процеса на вземане на решения**. Очевидно в настоящата криза нямаше воля за предприемане на действия, докато това не стана наложително („Докато свири музиката, танцът трябва да продължава“¹), и цената за липсата на сътрудничество трябваше да се понесе в пълен размер от глобализирания свят и от Европейския съюз. Когато паниката обхвана пазарите, първата реакция на държавите-членки беше некоординирана, което незабавно беше наказано. Едва когато държавите-членки дадоха сигнал за своята готовност да работят заедно за преодоляването на глобалната криза, ситуацията се промени, но пазарите продължиха да наблюдават държавите. Ако се погледне назад към начина на управление на кризата, ясно възникват въпроси относно мястото на глобалното управление отвъд увеличаването на броя на форумите, както и относно ролята на политическата власт по отношение на ролята на ЕЦБ за осигуряване на ефикасното управление на Икономическия и паричен съюз. Беше необходима криза, за да се организира орган на Еврогрупата на равнище държавни и правителствени ръководители, за какъвто отдавна призоваваме. Като резултат от това в бъдеще Съюзът трябва да разполага с механизми за икономическо управление, адаптирани към обичайните периоди и към извънредните периоди.

Що се отнася до Комисията, като се оставят настрана свързаните с отделните лица въпроси, това, което е впечатляващо, са трудностите при управлението на една такава криза и неадекватната организация, която включва макроикономическа политика въз основа на процедури, от една страна, и законодателство относно финансовите пазари и връзка с координацията на националните надзорни органи, от друга страна. Тази организация не обхваща въздействието на едното върху другото, нито необходимостта от увеличаване на анализите във връзка с пруденциалния надзор на макро- и микроравнище.

Предвид това неправилно функциониране докладчикът е убеден, че в бъдеще нашият

¹ Цитат на изказване на Charles O. Prince, главен изпълнителен директор на „Citigroup“, в интервю за „Financial Times“ през юли 2007 г.

икономически модел трябва да стане много по-устойчив на кризи посредством балансиране в дълбочина на неговите основни съставни части. За да бъде ефикасен, Съюзът трябва да разчита на собствените си сили. В областите на споделена компетентност с държавите-членки Съюзът трябва да играе пълноценно своята роля, да се опира на вътрешната си сила, за да има по-голяма тежест в организацията на глобализацията. Съюзът не може повече да залага на развитието на другите региони в света и трябва да потвърди както своите интереси, така и своите ценности в световен мащаб.

Вторият извод от анализа на отговорите на кризата до момента касае бързината и мащаба на помощта, предоставена на финансовия сектор. По общоприето мнение след започването на кризата имаше приватизиране на печалбите и прехвърляне на загубите върху обществото. В ситуация, в която покупателната способност намалява, спектакълът с отпускането на огромни суми от страна на правителствата само за няколко дена, за да се спаси банковият сектор, би могъл да доведе до силно неразбиране. Влизането в рецесия на европейската икономика задължи държавите-членки да предоставят значителна помощ за възстановяването на икономическата дейност. Тази помощ продължава да бъде изключително важна и преждевременното оттегляне на публичната подкрепа би отслабило икономическото възстановяване. Тежестта на ситуацията задължава също така Европейския съюз да се докаже, наред с другото, в социалната област, тъй като независимо от действителността във връзка с областите на компетентност на Съюза неговите граждани свързват социалното положение, в което се намират, с функционирането на Съюза. В противен случай ще станем свидетели на засилване на национализма и протекционизма, както и на задълбочаване на настроенятия срещу Съюза. Въпреки че ще бъде несъмнено полезно, само създаването на работни места, като каскаден ефект в резултат на предстоящата „зелена“ индустриална революция, няма да бъде достатъчно. **Следователно едно от най-големите предизвикателства на настоящия етап на кризата е да се запази достатъчно силен политически натиск във времето,** за да се коригират настоящите отклонения на пазара и да се установи отново система, която служи на финансирането на реалната икономика. Поради това възстановяването на финансовите пазари трябва преди всичко да бъде насочено, реструктурирано към нуждите на икономиката, дългосрочните инвестиции, предизвикателството във връзка с изменението на климата и застаряването на населението. До момента условията за това пренасочване не са овладени, тъй като основната част от преговорите се водят само между участниците на финансовите пазари и публичните органи.

Заклучения, предизвикателства и бъдещи действия

В момент, в който Съюзът е изправен пред най-тежката социална и икономическа криза от създаването си – криза, накърняваща това, което до момента съставляваше неговите устои, независимо дали се отнася до вътрешния пазар, политиката в областта на конкуренцията или Пакта за стабилност – не е възможно да се правят прогнози за следващото десетилетие, без да се започне от настоящата ситуация и следователно от равносметката и предизвикателствата, установени в настоящия доклад. Определянето на стратегията „ЕС 2020“ трябваше да се впише в тази рамка на действия, в рамката на управлението на кризата и стратегическото планиране след нея.

Това стратегическо планиране за Европейския съюз трябваше да се осъществи в тясно сътрудничество с националните парламенти, социалните партньори и гражданското общество, както и в много по-тясно сътрудничество с Европейския парламент. Това сътрудничество – което е понастоящем недостатъчно както по отношение на Съвета, така и на Комисията – беше идентифицирано като трети аспект от мандата на специалната комисия и следва да представлява ядрото на нейната работа в рамките на неговото продължаване. Въпреки че работата на специалната комисия по кризата след създаването ѝ позволи да се достигне до тези заключения и да се изготвят специални препоръки по някои точки, необходими са по-задълбочени усилия, за да се проведат консултации на тази основа с националните парламенти, да се превърнат тези препоръки в законодателни предложения и да се преобразуват получените резултати в работна програма.

Прекратяването на работата на настоящата специална комисия би създавало впечатление, че кризата е преодолена, докато положението на финансовите пазари не е стабилизирано и икономическите и социалните последици от финансовия крах още не са ясни, но ще имат дълбоки и дългосрочни последици. Във всички области, в които са предприети или предстоят да се предприемат действия (стратегията „ЕС 2020“ и новите ръководни насоки, икономическото управление, финансовите перспективи, регулирането и надзора, реформата на глобалното управление и представителството на Съюза) трябва да започнат с равносметката, че настоящият модел е в криза. Поради тази причина отправяме искане за продължаване на мандата на настоящата специална комисия. Това би позволило по-специално да се осигури подробното проследяване на настоящия многостранен дневен ред, да се задълбочи анализът и политическите препоръки въз основа на работна програма, която предстои да се определи, както и да се изготви доклад за последващите действия през втората половина на 2011 г.

ОБОБЩЕНИЕ

Специалната комисия по финансовата, икономическа и социална криза представя своите заключения относно следните причини, последици, отговори и мерки във връзка с кризата:

Сред основните причини за финансовата криза бяха: глобалните дисбаланси, слабото финансово регулиране, не толкова строгата парична политика на САЩ, сложността и непрозрачността на финансовите продукти заедно с погрешни стимули по отношение на поемането на риск и системите за краткосрочни възнаграждения, конфликт на интереси на агенциите за кредитен рейтинг, нерегулирани деривати, социалните неравенства и поведение в ущърб на околната среда.

Настоящите финансови сътресения причиниха свиване на икономическата активност в световен мащаб и предизвикаха световна икономическа и социална криза с широкомащабно увеличаване на безработицата, бедността и социалната изолация. Приетите от ЕС мерки за преодоляване на кризата имаха положителен резултат, а създаването на европейски механизъм за финансова стабилност беше приветствано. При все това равнището на координация между различните национални планове за възстановяване беше прекалено скромно и Комисията следва да докладва относно тяхната ефективност. Настоящата криза показва необходимостта от разширяване на европейското измерение в бъдеще.

По тази причина Европейският парламент счита, че това, от което Европа се нуждае е по-обединен, ефикасен и по-малко бюрократичен Съюз и че Комисията, която отговаря за определянето и защитата на общия европейски интерес, трябва, като приоритет и в рамките на своето право на инициатива, да се ангажира с действия от името на Съюза в областите, в които разполага със споделена компетентност или компетентност за координиране на действията на държавите-членки.

Комисията следва да поеме пълна отговорност за осигуряването на контрола и финансирането на проекти в следните области:

- възобновяеми енергийни източници и съхранение на екологична енергия;
- енергийна ефективност, особено в транспортния и строителния сектор;
- европейска енергийна мрежа и развитие на „интелигентни“ мрежи (smart grid);
- обществена железопътна високоскоростна услуга в целия Съюз;
- критична инфраструктура и достъп до високоскоростна връзка с интернет в целия Съюз;
- разгръщане на водещата роля на ЕС в областта на електронното здравеопазване.

Европейският парламент също така счита, че макар да е налице съгласие по въпросите във връзка с управлението и относно дейността на Съюза по отношение на споделената компетентност и допълнителните действия, Съюзът трябва да разполага със средства, особено финансови, за да следва една такава стратегия.

Кризата разкри границите на саморегулирането. Следователно Европейският парламент призовава за регулаторна и надзорна система, която не пропуска да регистрира нито един финансов пазар, нито един финансов инструмент и нито една финансова институция. За постигане на тази цел, трябва да бъдат предприети следните спешни действия:

- въвеждане на повече антициклични регулаторни механизми;
- намаляване на системния риск, предизвикан от големите и/или взаимосвързани институции („твърде голям, за да фалира“) и пазарите на деривати;
- провеждане на строги политики по управление на възнаграденията с цел премахване на конфликтите на интереси и въвеждане на по-дългосрочна перспектива във финансовата система;
- укрепване на общоевропейските и световните структури за регулиране и надзор;
- разследване на използването на задбалансови операции и разпространението на носители/дружества със специална цел (SPV и SPE);
- въвеждане на данък върху финансовите сделки;
- въвеждане на нови стандарти за статистически данни относно финансовия сектор;
- подобряване на правото на глас на акционерите.

Европейският парламент изразява съжаление относно лошото прилагане на Пакта за стабилност и растеж и призовава за подобрени стимули и механизми за санкции за осигуряване на съответствие в рамките на безспорната компетентност на Европейската комисия. Той също така счита, че паричният съюз изисква силна координация на икономическите, фискалните и социалните политики. Следователно ЕС следва да се подсигури по-добре с антициклични инструменти за управление на икономическите политики.

Многостранният надзор трябва да бъде задълбочен, като насочва корекциите както към държави с бюджетен дефицит, така и към държави с бюджетен излишък, при отчитане на конкретните обстоятелства на всяка държава; освен това е необходима по-голяма прозрачност по отношение на данните относно публичните финанси.

Европейският парламент призовава г-н/г-жа Евро, заместник-председател на Комисията и председателстващ Еврогрупата, да се превърне в лице и сила по прилагането на

икономическата координация.

Освен това държавите-членки трябва да координират бюджетната си политика и взаимно да си предоставят достъп до данните за финансовото им състояние. Това изисква увеличаване на възможността за съпоставяне на разходите по националните бюджети, за което следва да се застъпят Съветът и Комисията.

Вътрешният пазар е един от основните двигатели на европейския растеж; следователно стратегията „ЕС 2020“ следва да служи като конкретна програма за стратегическо инвестиране и заетост в дългосрочен план с цел справяне с икономическата криза и укрепване на вътрешния пазар.

С цел по-нататъшно развитие на вътрешния пазар е необходим координиран подход както на национално равнище, така и на равнище ЕС, за да се извлекат ползите от най-добрите практики в борбата с данъчните измами и избягването на данъчно облагане. Във връзка с това Европейският парламент подкрепя идеята за създаване на група за данъчна политика като важна стъпка за насърчаване на диалог между правителствата относно данъчната политика и се застъпва за структура на данъчното облагане, насочена към намаляване на данъчната тежест върху работниците и за насърчаване и създаване на стимули за трудова заетост, иновации и дългосрочни инвестиции.

Кохезионните инструменти се инструмент с решаващо значение за подкрепата на регионите, които се нуждаят от нея в най-голяма степен, за преодоляване на последиците от кризата чрез подкрепа на инвестициите в инфраструктура, предприятия и работни места; следователно е изключително важно всички дългосрочни инвестиционни стратегии на ЕС, особено когато са подпомагани в рамките на политиката на сближаване, да са обвързани с резултати по отношение на конкурентоспособността, растежа, създаването и запазването на достойни работни места и опазване на околната среда.

Европейският парламент счита, че стратегията „ЕС 2020“ е жизненоважна, за да може ЕС да се превърне в конкурентоспособен, социален и устойчив Съюз, и е убеден, че управленската структура на „ЕС 2020“ следва да бъде засилена, по-скоро въз основа на инструменти на ЕС, а не на междуправителствени инициативи.

Освен предоставянето на финансиране за МСП, ЕС трябва да възприеме активен и координиран подход към финансирането на научните изследвания и иновациите и следователно бюджетът на ЕС следва да служи като катализатор в сферите на научноизследователската и развойната дейност, иновациите и създаването на нови предприятия и нови работни места.

Създаването на устойчиви работни места и висококачествена заетост следва да бъде ключов приоритет; следователно Европейският парламент настоятелно призовава Съюза да обвърже своите действия в областта на заетостта с мерки за борба с бедността и социалната изолация и счита, че допълнителните усилия за подкрепа на създаването на работни места трябва да бъдат съсредоточени особено върху наемането на работа на младите хора и подобряването на условията на труд, заедно със създаването на ефективно функциониращ вътрешен пазар за работници, така че кризата да не предизвика допълнително увеличаване на неравенствата.

Съществената роля, която МСП играят в икономиката като основна причина за генериране на заетост и двигател на научноизследователска дейност, иновации и растеж, трябва да бъде подчертана; това налага улесняване на достъпа на МСП до кредити за създаването на Гаранционен фонд на ЕС за МСП и за оценка на съществуващите схеми за финансиране. Освен това Европейският парламент отправя искане към Комисията да намали значително бюрокрацията при възлагането на обществени поръчки по отношение на МСП, да ограничи административните пречки и да предложи създаването на обслужване на едно гише за всички административни въпроси, пред които са изправени МСП.

Голям брой развиващи се страни са изложени във висока степен на последиците от кризата; следователно Европейският парламент призовава за повторно потвърждаване на ангажиментите от страна на държавите-членки към помощта за развитие и проучване на допълнителни иновативни източници на финансиране.

Европейският парламент признава слабостите и проблемите, причинени от липсата на правно обвързващи правомощия и липсата на свързаност между световните финансови и икономически институции. Следователно подчертава спешната необходимост от създаване на легитимни, ефективни и ефикасни институции за световно икономическо управление, които се основават на настоящите институции като ООН, МВФ, Базелския комитет, СМСС и IOSCO и ги допълват и усъвършенстват; на последно място Европейският парламент заключава, че Европейският съюз трябва да говори с един глас в тези институции, за да увеличи в максимална степен своето влияние и въздействие.

РЕЗУЛТАТ ОТ ОКОНЧАТЕЛНОТО ГЛАСУВАНЕ В КОМИСИЯ

Дата на приемане	29.9.2010
Резултат от окончателното гласуване	+: 33 -: 2 0: 3
Членове, присъствали на окончателното гласуване	Burkhard Balz, Regina Bastos, Pervenche Berès, Mario Borghezio, Udo Bullmann, Sergio Gaetano Cofferati, Frank Engel, Elisa Ferreira, Vicky Ford, Jean-Paul Gauzès, Robert Goebbels, Monika Hohlmeier, Danuta Maria Hübner, Stephen Hughes, Илиана Иванова, Liisa Jaakonsaari, Othmar Karas, Wolf Klinz, Hans-Peter Martin, Rolandas Paksas, Olle Schmidt, Theodor Dumitru Stolojan, Kay Swinburne, Marita Ulvskog, Corien Wortmann-Kool
Заместник(ци), присъствал(и) на окончателното гласуване	Bendt Bendtsen, Cornelis de Jong, Leonardo Domenici, Bas Eickhout, Diogo Feio, Kinga Góncz, Arturs Krišjānis Kariņš, Thomas Mann, Sirpa Pietikäinen, Peter Skinner
Заместник(ци) (чл. 187, пар. 2), присъствал(и) на окончателното гласуване	Jorgo Chatzimarkakis, Holger Kraemer, Marit Paulsen